antares

BİLİM-KURGU ★ SCIENCE-FICTION

ANTARES 3 **Edebiyat ve Kültür Dergisi** **Yaz 1974**

Sahibi ve yazı işleri sorumlusu: Sezar Erkin ERGİN
İsteme ve yazışma adresi: P.K. 56, Bakanlıklar, ANKARA
Posta Çekleri Hesap No: 10078115. Altı sayılık abone 50.— TL.
Sayısı 10.— TL. Ödeme işlemi için posta çeki yatırma formülü kullanınız.

İÇİNDEKİLER

DROPLETS 2
Yüzük (Öykü, III. bölüm) 4
Öze Dönüş (Öykü) 12
Bilim - Kurgu Dünyasından 31
Bize Gelen Mektuplar 33

MERHABA DOSTLAR!

Uzun süre yine sizlerden ayrı kalmış bulunuyoruz. Yaz sayısı olarak nitelediğimiz bu sayı gerçekte pastırma yazına dahi yetişemedi. Yayında ortaya çıkan bu düzensizlik sizlere bir abone kolaylığı sağlamamızı da güçleştiriyor. Bu yüzden, daha başlangıçta altı sayı için 50,— TL olarak düşündüğümüz abone tarifesini şimdiye dek uygulamaya sokamadık. Diğer yandan bazı okurlarımız abone koşullarını bize ısrarla soruyor ve abone olmak istediklerini belirtiyorlar. Bu durumda olan okurlarımız isterlerse yukarda sözü edilen biçimde altı sayılık bir abone işlemini artık gerçekleştirebilecekler. Abone olmak istemeyen okurlarımız ise tek sayı ücretini yine dergi ellerine geçtikten sonra içinde bulacakları posta çeki yatırma formülünü kullanarak ödeyebilirler.

Bu sayıda beğeneceğinizi umduğumuz uzunca bir öykü, kitap ve filim tanıtma yazılarının yerini almış bulunuyor. Ancak gelecek sayıda bu tanıtma yazılarını her zamankinden geniş bir biçimde yeniden ele alacağımızı belirtelim. Bu arada bize gelen eleştirilerden, fiyat artışı dışında, genellikle derginin her yönüyle beğenildiği anlaşılıyor. Buna bir karşılık olmak üzere biz de, ele geçen ilk fırsatta sayfa adedini arttırmayı düşünüyoruz. Ancak bunun kaç sayı sonra gerçekleşebileceğini şimdiden kestirmek olanaksız. Sizlerden göreceğimiz ilgi kuşkusuz bu yolda bizim başlıca desteğimiz olacaktır.

ANTARES

droplets

There are more droplets than ever falling into my mailbox. Is it because the hot, drowsy summer days are past? In any case, I hope that those 'droplets' are as much efficient in raising your interest as they are in raising my spirit! So, without loosing much time, let's go on with cultivating!

Dear Mr. Ergin :

Thank you for sending me a copy of ANTARES. Unfortunately, while I do read several languages other than my native English, Turkish is not among these. Some years ago, when Alan Nourse and I were about to pass through Turkey on our way back from India, I did buy a book called COLLOQUIAL TURKISH by a Prof. Mardin. Unfortunately, this book never did explain the grammatical structure of the language, which is so different from that of Indo-European tongues that without such an explanation, one is merely left confused by the sample sentences given. So I never got very far beyond «evet» and «hayir.» Allaha ismarladik!

L. Sprague de CAMP

278 Hothorpe Lane, Villanova, Pa., 19085 USA.

Never mind, Mr. Camp! I'm sure that you'll understand when I say, an «evet» for «bilim-kurgu». It may sound fanstastic, but Samuel R. Delany in his novel «Nova» gave some aspects of our language through the speech of his hero «Mouse». After reading the novel I was so confused that I hardly could prevent myself uttering such words as: «Mr. Delany, you a good job there did! But now, who it will undo?»

Dear Sezar,

Many thanks for Antares No. 2, which arrived this morning, just as I'm preparing to set out for the Trieste Science Fiction Film Festival early tomorrow morning.

I opened the issue and find that you print there letters from me and who else?- why, my old chum Harry Harrison. Half a world apart, we happen to converge again! How come you didn't get any other responses from the U.K. or the U.S.A.? It's a mystery to me.

The Swedes gave me a very good time last month, when I was guest of honour at their SF Convention in Stockholm. Trieste is always an interesting and international affair. This year will be the fourth time I've been there; Hary and I attended the very first festival, way back in 1962 or one of those years. I wonder if there will be any Turkish fans there this year? Unfortunately, the Eurocon in Grenoble is being held in the same week as Trieste Festival, which is a lousy bit of planning - had it been set a week earlier or a week later, people could have moved from one event to the other. Ideally, what international sf fandom should strive for is a perpetual series of cons held in different countries, so that those who feel up to it can indulge in a mighty year-long sf convention!

With such grandiose dreams I'll close, wishing you and your projects all the best.

Brian W. ALDISS

Heath House, Southmoor, Nr. Abingdon, Oxon 0X13 5BG, UK.

Wanderlust, that's what ails us all, Brian! And if our paths cross each other so much better, I think. I don't know of any Turkish fan who could make for Trieste this year. But our press, for once, didn't ignore this event and on account of it we could even see your name in print alongside of the other jury members. By the way, I happen to know that Giovanni Scognamillo (the ex-lone fan from Turkey) did attend the very first festival also. You can find his name and address in page 31 of the second issue. His two books The Secret Masters Of The World **and** They Came From Outer Space, **both published in Turkish, should interest all the Daeniken fans, I suppose!**

Dear Sezar,

Much thanks for the ANTARES. Makes me wish I could read Turkish, but then the stuff I get from a fan in Japan makes me wish I cold read Japanese and I have enough to do now without trying to learn two languages! Pilar Giralt of the CLA in Barcelona used to issue their AD INFINITUM in both Spanish and English editions, which I appreciated even though I can read Spanish fairly well.

I hope the new zine is a great success. You are probably right not to use translations of English-language fiction - in fact, most US fanzines have found it better to avoid fiction for the most part. After all, if a story is really any good, it could be sold to a prozine or original anthology! This does not apply to the socalled fanfiction, of course, which would be incomprehensible to the non-fan reader. Of the US fans you list on the last page, I have met all but Joseph Knopf. I can't recall ever hearing of him.

Inclosed is a copy of my zine. You will get 11 and 12 as well because of ANTARES being mentioned in No. 11 - I do not maintain a regular mailing list or accept subs, due to a great laziness and reluctance to handle money!

Cuyler Warnell BROOKS, Jr.

713 Paul Street, Newport News, Va. 23605 USA.

I started to learn English eight years ago with nothing in my mind, but to be able to read sf stories, Ned! The same goes for my Italian and (rather poor) French. Though I can not say the same for my German, simply because that's when I discovered sf! But I see yourt point, and that's why an English part in ANTARES exists. Besides ANTARES is the only Turkish sf magazine (whether you call it a fanzine or prozine), so we don't have the problem of fanfiction yet!

As to my friend Joseph who keeps sending me beautiful books from New York, he is a member of National Fantasy Fan Federation. Or, at least, he used to be! How come you never heard of him?

Well... it used to come from outer space, now IT COMES IN THE MAIL! I love it, Ned! Keep it up!

yüzük

Sezar Erkin ERGİN

Yeri göğü inleten bir gök gürültüsü ile irkildim. O insanımsı yaratık hâlâ kollarımın arasında idi. Başı öne düşmüş olduğu için yüz hatlarını seçemiyordum. Ama gördüğüm kadarı ile başı, ince uzun gövdesi ile kıyaslanamayacak kadar küçüktü. Bir bebeğinkini andırıyordu ve saçsızdı. O anda burnuma kötü kötü kokular gelmeye başladı. Leş kokusuydu bu! Tiksintiyle yaratığı yere bırakmak istedimse de, yüzük buna engel oldu. Karşı koymama kalmadan bu garip yaratığı sıkıca kavrayıp omuzuma aldığımı gördüm. Sırtımdaki yükle yeniden çalılar arasında ilerlemeye başladım. Ne yöne doğru gittiğimi bilmiyordum. Yüzüğün denetimi altında olan bedenim bu ağır yükü acaba ne kadar süre ile taşıyabilirdi?.. Yavaş yavaş soluk almamın sıklaştığını ve adımlarımı atmakta zorluk çektiğimi seziyordum. İçinde bulunduğum arazi tek bir kişinin bile güçlükle yürüyebileceği türdendi. Üstelik havanın kapalı olması engebeleri ve yer yer karşıma çıkan çukurları görmemi iyice zorlaştırıyordu. Bana kilometrelerce kadar uzun görünen bir yolculuktan sonra kır ortasında açıklık bir yere yaklaştığımı farkettim. Çevrede başka insanların varlığını belirtecek en ufak bir iz yoktu. Ne bir kulübe, ne bir yol, ne de dikili bir direk. Ne yana baksam tepeler ve ağaçlardan başka bir şey göremiyordum.

Açıklık yerin ortasına doğru yürürken ansızın yağmur bastırıverdi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında daha birkaç metre gidemeden sırılsıklam olmuştum. Önceleri ayakkabılarımın altına yapışıp onları kurşun gibi ağırlaştıran çamur bir süre sonra üstünde yürünmeyecek kadar kayganlaşmıştı. Artık yüzük istese de, istemese de, daha fazla ilerleyemeyeceğimi anlamıştım. Her an olduğum yere yığılıp kalabilirdim. Ayaklarım altındaki çamurlu zemine bir an önce kendimi bırakıp dinlenebilmek için can atıyordum âdeta.

Birden durdum. Belki de içinde bulunduğum zor durum yüzünden daha önce farketmediğim yabansı bir görünümle karşı karşıya idim. Birkaç adım ötede ne olduğunu anlayamadığım doğaüstü bir olgu yer almaktaydı. Yağmur iyice azmış olduğu halde önümdeki yüz metrekare alanındaki üstü açık toprak ıslanmamıştı. Islanmamıştı, çünkü buraya yağmur yağmıyordu. İstemsizce başımı kaldırıp baktım. Gördüğüm tek şey yağmur damlalarının görünmeyen dev bir fanusa çarparmış gibi geri sıçramakta oluşuydu. Ve ben daha ilk şaşkınlığım geçmeden kendimi bu fanusun altında buldum. Nasıl girdiğimi hiç bilmiyorum. Ama dışarda değil, içerde olduğumu kanıtlıyacak bir çok neden vardı. Örneğin, gökyüzünü görebiliyordum fakat şimdi gri değil açık yeşil bir renkteydi. Hava birden ısınmış gibiydi. Sonra yağmurun kendisi ile birlikte gürültüsü de duyulmaz olmuştu.. Tam karşımda hiç bilmediğim bir cisim, bir araç duruyordu. İlk bakışta silindir biçiminde bir kapsülü andırmaktaydı bu nesne. Gördüğüm kadarı ile boyu 30 - 40 metre arasında idi, yüksekliği ise benim boyumun en az üç misli olmalıydı. Tek parçadan oluşan koyu

gri renkte gövdenin bana dönük yanında bir insanın kolayca geçebileceği bir açıklık vardı. Bu kapıya benzer yere doğru yürüdüm. İçerisi loş bir sarı ışıkla aydınlanmıştı. Biri cansız, diğer ikisi ise birbirine hiç benzemeyen iki yaratık, yani yüzük ve ben, üçümüz tek vücut olarak içeri girdik. Artık o raddeye gelmiştim ki, gördüklerim beni hiç şaşırtmıyor, korkutmuyordu. Çevremle ilgim azalmış, sanki rahat bir koltukta filim seyrediyordum. Koridora benzeyen kısa bir bölmeyi geçtik, sonra içinde bir yığın teknik araç ve gerecin dizilmiş olduğu bir başka bölmeye girdik. Bir köşede küvete benzer yan yana iki büyükçe çukurluk gözüme ilişti. Çukurlardan birine yaklaşıp sırtımdaki yaratığı içine bıraktım. Sonra duvardaki bir kolu çektim. Aynı anda küvetin içine koyu mavi son derece kıvamlı bir sıvı dolmaya başladı. Sıvı yavaş yavaş yükselerek yaratığı örttü ve belirli bir düzeye geldiğinde kendiliğinden akması durdu. Yaratığın çıplak cansız bedeni artık gözden kaybolmuştu. Hemen oracıkta ben de soyunmaya başladım. Tek tek üstümdeki ıslak giysileri çıkarıp bir kenara koydum. Ardından bitişikteki boş küvetin içine girdim ve bir başka kola uzandım. Kolu çekince sandığımın tersine içeriye o korku verici sıvı dolmadı ama bu kez ayaklarımın bulunduğu yönden küvetin üstü yavaşça ilerleyen saydam bir kapakla kapanmaya başladı.

Tam başımın üstünde bir karışlık aralık kalana dek kapak ilerledi ve öylece kaldı. Beklemeye başladım. Neyi, niçin beklediğimi bilmiyordum, ama yorgun bedenim bunu bir fırsat bilerek kısa zamanda gevşedi ve deliksiz bir uykuya daldım.

Ne kadar süre uyuduğumu hiç bir zaman öğrenemedim. Uyandığımda zamanı ölçmeme yarayacak bir araç ya da en ufak bir belirti yoktu. Saatim de üstümdeki tüm diğer eşyalarla birlikte dışarda kalmıştı. Yattığım yerin sert olmamasına karşın fazla hareket olanağım olmadığı için her yanımın uyuşmuş olduğunu seziyordum. Yüzük hâlâ parmağımdaydı. Umarsız bir davranışla üstümdeki kapağı yoklamak üzere yüzüklü elimi kaldırdım. Ancak yüzük yeniden denetimi eline almış olacak ki, elim aralıktan dışarıya uzandı ve erişebildiği bir iki düğmeye dokunduktan sonra yandaki küvete doğru sarktı. Yattığım yerden öbür küvetin içinde neler olduğunu göremiyordum tabii. Ansızın yüzüğü ilk parmağıma geçirdiğim zamanki acıyı duydum ve ardından kulağıma bir ses, bir cismin suya düştüğü an çıkarabileceği türden bir ses geldi. Hemen elimi geri çekip sızlayan parmağıma baktım. Yüzük yerinde yoktu. Ama parmağım kan içindeydi. Kanaması durduğunda korku ile sevinç arası bir isteri bunalımı altında yarı ağlayarak yarı gülerek hıçkırmaya başladım. Kurtulmuştum...

Kendimi biraz toparladığımda uzun süredir aç ve susuz olduğumu sezdim birden. Midem açıktan açığa başkaldırmaya hazırlanıyordu. Şimdilik açlık duygusu susuzluğu bastırır gibiydi; ama susuzluğa daha az dayanabileceğimi biliyordum. Dudaklarımın üstünde biriken bir iki damla gözyaşını yalayarak düşünmeye çalıştım. Buradan nasıl çıkabilirdim? Hâlâ aralık duran saydam kapağa dokundum. Sert ve oldukça dayanıklı bir görünüşü vardı. Aletim olsaydı bile kırabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir iki kez de kenarından tutup geri kaydırmak istedim. Tüm gücümle abanmama karşın yerinden kımıldamadı bile. Bu tuzaktan kurtulmanın

bir yolu olmalıydı. Ama nasıl? Sağ elimi aralıktan dışarı uzattım. Elimin erişebildiği iki üç düğme ve de bir kol vardı. Hepsini teker teker yoklamaya başladım. Düğmelerin hiç biri basmıyordu. Kilitlenmiş gibiydiler. Son olarak kola yapıştım; aşağı çektim. Kol çalışmıştı, ama sonuç ne olacaktı, bilmiyordum. Bir süre hiç bir değişiklik olmadı. Derken kulağıma hafif bir tıslama sesi geldi. Daha dikkatli dinleyince bunun yattığım küvetin içinden geldiğini anladım. Gerçekten küvetin dibinde daha önce farketmemiş olduğum sayısız iğne başı büyüklüğünde deliklerden geliyordu bu ses. Küvetin içine gaz veriliyordu anlaşılan. Büyük bir ürkü içinde havayı kokladım. Burnuma yabancı hiç bir koku gelmedi; ama ağzımda bir tatlılık vardı. Bu renksiz kokusuz gazın üzerimdeki etkisini endişe ile izlemeye başladım. Sinirlerimin gevşediğini ve göz kapaklarımın ağırlaştığını seziyordum. Son bir çaba ile başımı aralıktan dışarı uzatmaya çalıştım. Ama geç kalmıştım; başım geriye küvetin zeminine düştü. Çarpmanın acısını duymadım bile...

Gözlerimi açtığımda hiç bir şey göremedim. Belki daha henüz uyanmamışımdır diye parmaklarımla gözlerimi yokladım. Hayır, gözlerim açıktı. Ama ben bir şey göremiyordum. Son bulduğum yeri ansıdım, ve ellerimle yoklayınca hâlâ küvetin içinde olduğumu farkettim. Ortalık zifiri karanlık olmalıydı. Yavaşça doğruldum. Hayret! Kapak açılmıştı. Küvetten çıktım. Ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Çıkış yeri karşılarda bir yerde olmalıydı. El yordamıyla ilerledim. Birden ayağım bir şeye takıldı. Yüz üstü düşmemek için öne uzanan kollarım birtakım çıkıntıların bulunduğu bir yüzeye yapıştı. Aynı anda kuvvetli bir ses kulağımın dibinde patladı. Ardından cazırtılar ve ne olduğunu anlamadığım sürekli başka sesler. Şaşırmış ve de ürkmüştüm. Düştüğüm yerden kalkmak isterken zeminin ayaklarım altında titrediğini farkettim. Can havliyle sağ yana doğru atıldım. Önüme hiç bir engel çıkmadı. Buraya girerken geçtiğim yolu izlemeye çalışarak adımlarımı sıklaştırdım. Gürültüler daha da artmıştı. Her yer düpedüz sarsılıyor, ayakta durmak bile olanaksızlaşıyordu. Yoksa!.. Birden ayaklarım yerden kesilir gibi oldu. Yuvarlandım ve aynı anda bir sevinç çığlığı atmamak için kendimi zor tuttum. Ellerim toprağa dokunmuştu. Dışarı çıkabilmiştim sonunda. Gürültüleri arkama alarak gücümün elverdiği ölçüde hızla koşmaya başladım. Koştum, koştum, koştum... Zaman zaman çalılara çarpan dizlerimin çizildiğini, ayak tabanlarımın üstüne bastığım dikenlerden ve taşlardan yarıldığını seziyordum. Aldırmadan koşmamı sürdürdüm. Bir çok kez ağaç gövdelerine çarptım, tümseklerden aşağı yuvarlandım. Tüm bunları şöyle böyle anımsayabiliyorum. Kuşkusuz tam anlamıyla kendimde değildim o sıralarda. Zaman zaman kendimden geçip sonra yeniden koşuyor olmalıydım. Gözlerim en ufak bir şeyi dahi seçemiyordu. Sanırım güneşli bir gündü. Havanın ılık oluşu, üstüne bastığım toprak ve kayaların yer yer ısınmış olması bunu gösteriyordu. Zaman zaman kulağıma kuş cıvıltıları, böcek sesleri gelmekteydi. Ama beklediğim insan, ya da motor sesini bir türlü duyamıyordum. Bir kez uzaklarda bir jet uçağının homurtusunu duyar gibi oldum, ya da bana öyle geldi. Bağırmaya başladım. Yardım istiyordum. Tabii, boşuna...

Bitkinlikten ayakta duramayacak hale gelmiştim. Her yanım ağrıyor, sızlıyordu. Ayaklarımı zorlukla yere basabiliyordum, Sendeleye sendeleye

ilerlerken birden ayağımın altındaki zeminin değiştiğini farkettim. Pürüzsüz, biraz yapışkan ve de oldukça sıcak bir zemindi bu. Elimle yokladım; parmaklarıma hafif bir zift kokusu bulaşmıştı. Aynı anda bildik bir ses kulağıma erişti. Hızla yaklaşan bir otomobilin çıkardığı gürültü! Sürekli bir klakson ve hemen ardından sert bir fren sesi... O an ezilmek üzere olduğumu anladım. Yerimden kımıldamaya kalmadan birisi sağ omuzumdan itiverdi sanki. Savruldum. Sonrasını bilmiyorum...

...Sessizlik. Her şey bir karaltı görünümünde. Gözlerimi kupkuru bir tavana dikmiş bakıyorum. Kollarım ve bacaklarım yattığım yere bağlanmış durumda. Sadece başımı sağa sola oynatabiliyorum. Ve birden karşımda o garip yaratık beliriyor. Küçücük başı gövdesini daha gösterişli daha çarpıcı kılmakta. Bana bakıyor ve hiç bir şey söylemiyor. Benden ne istediğini soruyorum. Karşılık yok. Bağırıyorum, beni yalnız bırakmasını haykırıyorum. O zaman üzerime eğiliyor ve ben elinde o uğursuz korkunç silâhı görüyorum yine. İnce, uzun bir silâh; tıpkı, tıpkı... Can acısıyla bağırıyorum. Silâhını kullandıktan sonra geri çekiliyor. Her zaman olduğu gibi. Ve ben yattığım yerde kaskatı kesiliyorum. Zaman duruyor...
Yalnızım. Ama bu kez kulağıma sesler geliyor. Tekdüze gürültüler bunlar. Sürekli çalışan motor sesleri gibi. Daha önce bir yerde duyduğumu anımsıyorum bu sesleri. Evet, evet... Şimdi biliyorum. Nerede olduğumu biliyorum artık. Korkunç bir feryat çıkıyor ağzımdan. Ben bile ürperiyorum bu sesten. Ve işte yine o yaratık karşımda. Bana doğru uzanıyor. Elleri ile ağzımı örtmek, belki de beni boğmak istiyor. Birden ikinci bir feryat koparıyorum. Çünkü onu görmekteyim. Her zaman olduğu gibi kıpkırmızı. Gittikçe yaklaşıyor. Başımı geri çekmek istiyorum. Ama tüm direnmem boşuna; yüzük yüzüme yaklaştıkça büyüyor, büyüyor... Son bir çığlık atmak üzere açtığım ağzıma giriyor. Soluk alamıyorum. Çırpınıyorum umutsuzca. Ve sonra yeniden karanlık çöküyor...

Karabasanların birbiri ardına üzerime çöken karanlıklarından kurtulup yeniden gerçek hayatın aydınlığına kavuşmam hiç de kolay olmadı. Yanımda bir insan olduğunu farkettiğim ilk gün, kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağladığımı anımsıyorum. Beni yatıştırmak için yaklaşıp kollarının arasına aldığında onu önce Linda sanıp öpmek istemiştim. Beni hafifçe ittiği zaman bu beyaz önlüklü genç kadının bir yabancı olduğunu gördüm ve yeniden bir korkuya yapıldım. Benim bakışlarımdaki korkuyu o da farketmiş olacak ki,

— Tasalanma, dedi. Hepsi geçti. Kötü bir düş gördün o kadar.
Yüzüne aptal aptal baktığımı görünce gülümsedi.
— Benim adım, Jenny. Gündüz hastabakıcısıyım. Bir süredir seninle ben ilgileniyorum.
— Bir süre mi? Ne zamandan beri?
— Yo, önce bana adını söyle!
Yüzümü buruşturdum. Adım... Neydi adım?
— Mark... Evet, Mark! Bütün bildiğim bu kadar. Ne oldu bana?
— Biraz sabret! Bu sorunun karşılığını doktorlar ve ben de merak edi-

yoruz. Üstelik bize yardım edebilecek tek kişi de sensin. Şimdi yeniden uyuyup dinlenmen gerekiyor, Mark. Uyandığında hepimiz çok şeyler öğrenebiliriz belki, ama bu senin güçlü ve zinde olmana bağlı.

İtiraz etmeden ağzıma dayadığı hapı yuttum ve uzattığı bardaktan bir iki yudum içtim. Gerçekten de kafamın içi bomboştu; ve belleğimi yeniden kazanabilmek için gösterdiğim en ufak çaba bile beni son derece rahatsız ediyordu. Bakışlarımı ondan ayırmadan başımı yastığa gömdüm. Yanımda kalmış olması bana biraz güven vermişti.

Uyandığımda Jenny'i yine eski yerinde sandalyesinde oturur buldum. Gözlerimi açtığımı görünce kalkıp yanıma geldi. Yüzünden hiç eksik etmediği gülümsemesiyle,

— Nasılsın bakalım, bu sabah? diye sordu.

İyi olduğumu söyledim. Bir iki yanımı yokladıktan sonra, o da bu kanıya varmış olacak ki, sabah kahvaltımı getireceğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. O gidince yattığım yerden yavaşça doğruldum. Uzun süre yatakta kalmanın verdiği gevşeklik ve baş dönmesi dışında hiç bir rahatsızlığım yok gibiydi. Sabah tuvaletimi yapacak bir yer aramaya karar verdim. Ancak yataktan çıkarken sağ omuzumun ve ayaklarımın sargılar içinde olduğunu farkettim.

Yatağın yanında bulduğum terlikleri ayağıma geçirip tabanlarıma basıp basamadığımı denedim. Yürüyebilecektim anlaşılan. Kapıya doğru seğirttim. Sağ kolum biraz tutuk olduğu için sol elimle kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Gözüme ilk kez, pijamalar içinde yavaşça oradan oraya gidip gelen birkaç hasta ilişti. Beyaz önlüklü bir iki kişi arada bir hızla onların yanından geçiyor ve yine geldikleri gibi sessiz adımlarla koridor boyunca gözden kayboluyorlardı. Hastaların izleyici, beyaz önlüklülerin yarışçı olarak katıldıkları bu tür yarışlar hastahanelere özgü olmalıydı.

Kimsenin benimle ilgilenmediğini görünce dönüp çıktığım odanın kapısına bir kez daha baktım. Bu trafikte kaybolmak pek işime gelmezdi. İçim rahat ettikten sonra üzerinde tuvalet yazılı kapıyı aramaya koyuldum.

Geri döndüğümde hastabakıcım Jenny odadan çıkmak üzereydi. Beni görünce rahat bir soluk aldı; ve hemen koluma yapıştı.

— Bir an için ortadan kayboldun sandım. Ayağa kalkmak için doktorun izin vermiş olması gerektiğini bilmiyor musun?

— Beni bu durumda görünce hemen izin verirdi, herhalde.

— Buna pek güvenme! Şimdi doğru yatağa! Derdini yarım saat sonra doktorun kendisine anlatırsın.

Ben yatağa girdikten sonra arkamdaki yastığı düzeltip kahvaltı tepsisini önüme yerleştirdi. Oldukça aç olmama karşın bana getirdiği şeyleri görünce dudak bükmekten kendimi alamadım.

— Beni ne zamandan beri perhizde tutuyorsunuz, kuzum?

— Senin yerinde olsam bunları yiyebildiğime şükrederim. Buraya ilk geldiğinde birbirine yapışmış olan mide çeperlerini ayırmak için doktorun bir neşter kullanmadığı kaldı.

Süt bardağımı bir dikişte boşalttıktan sonra ona döndüm:

— Evet, oldukça zayıf olduğumu ben de farkettim. Ama yine de bu, burada bulunuşumu açıklamaya yetmez sanırım.

— Şimdi bunları düşünmemeğe çalış! Tok karnına sorulara daha iyi bir karşılık bulabilirsin, belki.

— Haklısın.

Kahvaltımı bitirdikten sonra yatakta biraz uzanıp dinlenmeye çalıştım.

Gerçekten de pek öyle koşup oynayacak durumum yoktu; ama diğer yandan kafamdaki soruları da bir türlü söküp atamıyordum yerinden. Jenny kahvaltı tepsisini götürmek için çıktığında odayı bir gözden geçirdim. Odanın tek penceresi buzlu camla kaplanmıştı ve dışarısı görülmüyordu. Açmaya çalıştım, ama gücüm yetmedi. Bir köşede duran elbise dolabında ise pijama, havlu ve benzeri şeyler dışında giyilecek bir şey yoktu. Şahsıma ait eşya bulursam belki bir şeyler anımsayabilirim diye düşünmüştüm halbuki.

Yeniden yatağa uzandım. Aradan bir iki dakika geçmeden odanın kapısı açıldı ve içeri Jenny ile birlikte iki adam girdi. Jenny önce gözlüklü olanı sonra daha genç gözükeni göstererek,

— Doktor Mumford, usbilimci doktor Watson, diye onları tanıttı.

Hal hatır sorulduktan sonra iki doktor sıra ile beni incelediler ve kaygılanacak bir durum olmadığını belirttiler. İtiraz etmek istediğimi gören doktor Mumford eliyle sözümü kesti.

— Adınızın Mark olduğunu söylemişsiniz, ve bunun dışında kendiniz hakkında hiç bir şey anımsamıyormuşsunuz... Üzülmeyin, bu geçici bir durum. Amnezi ya da bellek zayıflaması denilen bu olay genellikle şok geçiren kimselerde görülür, öyle değil mi doktor Watson?

— Evet... Böyle durumlarda hasta yeni bir şokla her şeyi yeniden anımsayabileceği gibi; bazen bu iş için uzun süreli aşamalar da gerekebilir. Eğer tedavide bize yardımcı olursanız, işimiz çok daha kolaylaşır tabii!

— Elimden geleni yapmaya hazırım, dedim. Size güveniyorum, doktor.

— Güzel! Omuzunuzdaki ve ayaklarınızdaki yara bereler hemen hemen iyileşmiş durumda. Bir iki gün sonra sargıya da gerek kalmayacak sanırım. Yalnız, daha bir hafta sizi iyi ve dikkatli beslemek zorundayız. Geri kalanla doktor Watson ilgilenecektir.

— Taburcu edilmem ne kadar sürer, doktor?

— Kendi açımdan ben taburcu edilmenizde bir sakınca görmüyorum. Ancak doktor Watson'ın da bu konuda söyleyeceği bazı şeyler olsa gerek...

Doktor Watson'a döndüm.

— Evet, doktor?

— Korkarım sizi bir süre daha burada alıkoymak zorundayız. Eğer bir akrabanız, ya da yakınınız ortaya çıkarsa, kuşkusuz bu süre kısalabilir.

— Şimdiye dek bir haber çıkmadı mı?

— Ne yazık ki, hayır! Ama umudunuzu kesmeyin. Geçen gün gazetecile-

re fotoğrafınızı dağıttık. Şu günlerde basılıyor olmalı. Sizi görüp tanıyan olursa hemen ortaya çıkacaktır.

— Beni nasıl bulduklarını ve burada kaldığım süre içinde neler olduğunu öğrenebilir miyim acaba?

— Pek tabii! Sizi ilk kez bundan üç hafta önce kente 50 kilometre uzaklıkta, az kullanılan bir karayolu üzerinde görmüşler. Araba sürücüsünün dediğine bakılırsa yolun ortasına birdenbire çıkmışsınız. Bu yüzden size çarpmış; sağ omuzunuzdaki bereler bunun sonucu. Sizi hemen buraya getirmişler. İşin ilginç yanı sizi anadan doğma çıplak bulmuş olmaları. O ıssız yerde böyle tek başına dolaşıyor olmanız, başlangıçta ister istemez hakkınızda bazı şeyler düşünmemize yol açtı. Ama şimdi görüyorum ki, kaygılarımız yersizmiş. Yine de durumunuz oldukça ciddi idi; eğer o durumda 10 - 12 saat daha tek başınıza kalmış olsaydınız, yaralarınız olmasa bile açlık ve susuzluk sizi ölüme götürebilirdi. Burada kaldığınız süre içinde birtakım sinir bunalımları geçirdiğinizi gördük. Zaman zaman sizi yatıştırmak oldukça güçleşiyordu. Çevrenizdekileri tanımıyordunuz. Hattâ bir süre geçici bir körlükle karşılaşıyoruz sandık. Geçirdiğiniz şokla ilgili olabilirdi bu. Evet... Bir de bunalımlar sırasında birtakım ilgisiz sözler duyduk sizden; ya da bize öyle geldi... Evli, yahut nişanlı mıydınız acaba?

— Bilmiyorum. Yoksa birisinden mi söz ettim?

— Linda adında bir tanıdığınız var mı?

— Linda..? Ad yabancı değil; ama...

— Önemi yok. Bu kadarını anımsayabilmeniz şimdilik yeterli. Herhalde bu Linda karınız, ya da nişanlınız olmalı!

— Neden? Kızkardeşim, ya da başka biri olamaz mı?

— Bizi böyle düşünmeye iten bir başka sözcük daha var. Özellikle bu sözcüğün üzerinde çok durdunuz, çünkü.

— Neymiş o?

— Yüzük...

— Anlamadım. Sizce bu o kadar önemli mi?

— Oldukça. Kanımca geçirdiğiniz bunalımların altında yatan en önemli nedenlerden biri bu yüzük, daha doğrusu yüzüğün simgelediği bir şeyle ilgili, tüm olanlar.

— Ama üzerimde hiç bir şey bulunmadığını söylemiştiniz.

— Evet. Ancak sol elinizin yüzük parmağında ilginç bir yara izi gördük.

İstemsizce elimin parmaklarına baktım.

— Daha önce bir yüzük mü taşıyordum, sizce?

— Olabilir. Diğer yandan sözünü ettiğim yara pek de öyle yüzük izine benzemiyordu.

Karşılık vermeden yüzüne baktım; çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Doktor Mumford bileğindeki saate bir göz attı.

— Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yarın doktor Watson'la kaldığınız yerden devam edebilirsiniz.

Her iki doktor gittikten sonra Jenny ile odada yalnız kaldık. Bu kez üzerinde düşünebileceğim bazı ipuçları bulmuştum. Linda ve yüzük... Bu ikisi bana göründüğünden çok daha fazla şeyler anlatır gibiydi...

Akşam yemeğinden sonra Jenny yanımdan ayrıldı ve yerini gece hastabakıcısı olduğunu öğrendiğim bayan Turner adında birine bıraktı. Biraz daha yaşlı, çok az konuşan bir kadındı bu. Bana iyi davranmaya çalışıyordu; ama Jenny'nin gösterdiği içtenlik ve yakınlığı kendisinde bulamıyacağımı kısa sürede anladım. Bir iki başarısız söyleşi denemesinden sonra, birbirimizi kendi halimize bırakmanın daha doğru olacağına karar verdik; ve ben düşüncelerime, o da yanında getirdiği bir kitaba daldık, ayrı ayrı.

Bir tıkırtı duyup gözlerimi açtığımda vakit gece yarısını geçmiş olmalıydı. Gece lambasının soluk ışığı altında bayan Turner'in kucağında kitabı, uyuya kalmış olduğunu gördüm. Sırtımı dönüp yeniden uyumaya hazırlanırken, birden oda kapısının aralandığını farkettim. Koridordaki ışık odadakinden fazla olduğu için kapıyı aralayanın yüzünü seçemiyordum. Beyaz önlük giymişti. Önce durumu pek garipsemedim. Gece denetimini yapan görevlilerden biri olmalıydı. Ancak sessizce içeri girip ardından kapıyı kapattığını görünce biraz işkillendim. Davranışlarını dikkatle izlemeye koyuldum. Benim uyanık olduğumu farketmemiş olmalıydı. Önce bana, sonra sandalyesinde başı öne düşmüş uyuklayan hastabakıcıya baktı. Cebinden naylona sarılmış bir bez çıkardığını gördüm.

Hastabakıcıya yavaşça yaklaştı, ve başını iki eliyle kavrayıp bezi burnuna dayadı. Odaya yoğun bir kloroform kokusu yayılmıştı. Yerimden fırlamak, bağırmak istediysem de, hiç bir şey yapamadım. Korkudan felce uğramıştım sanki. Önceleri bir iki çırpınan hastabakıcı kısa bir süre sonra oturduğu iskemleye yığılıp kaldı. Kucağındaki kitap yere düşmüştü. Beyaz önlüklü adamın bana doğru döndüğünü gördüm. Bana yaklaşırken gözümü kloroformlu bezi tutan elinden ayıramıyordum bir türlü.

Birden kafama bir odun yemiş gibi oldum. Adam o kadar yaklaşmıştı ki, elinde kloroformlu bezle birlikte başka bir şeyi de açıkça görebiliyordum. Parmağına takılı kırmızı taşlı bir yüzüktü bu. Birden her şeyi anımsadığımı farkettim. Yüzük... Linda... Başımı kaldırıp üstüme çullanan adamın yüzüne bakınca, bu kez acı bir feryat çıktı boğazımdan. Önce kloroformlu bez, ardından sertçe başımın altından çekilen yastık yüzüme bastırılırken, ölümü değil, sadece bir iki saniye için görmüş olduğum yüzü düşünüyordum. Bu bir iki saniye bana yetmişti. Beni öldürmek isteyeni tanımıştım. Bu bendim, yani Mark Spencer...

(Devam edecek)

öze dönüş

Selma MİNE

Âya, uzayın sonsuz karanlığına sarı gözlerini dikmiş, kıpırtısız oturuyordu. Sayısız yıldız ve gezegenin ışığı, üzerinde bulunduğu buz çölünü aydınlatmıştı. Ortalıkta donuk, hüzünlü bir beyazlık ve sessizlik vardı. Çok uzaklarda, ufka yakın bir yerde, Çipuri-X yıldızının toparlak çehresi görünüyordu. Bunca ufaklığına rağmen, aslında son derece büyük bir kırmızı devdi. Ortayaşı geçmiş, yaşlılık çağını sürdürüyordu.

Âya, gözlerini Çipuri-X'e çevirdi.

«Daha sönmesine uzun zaman var!» diye düşündü.

Kaygılı bakışlarını, bu kez, bulunduğu gözlem odasının içinde gezdirdi. Çipuri-X'in en dış gezegeninde, buz çölleri ortasında bir uzay laboratuvarı... bu laboratuvarda özel olarak eğitilmiş, yetiştirilmiş bir grup Ayos'lu!

Âya, sinirli bir hareketle elini salladı:

«Ben Ayos'lu değilim!» dedi kendi kendine. «Onlar hiç bir zaman bizim gibi güçlü - kuvvetli ve dayanıklı olamazlar!»

Son zamanlarda, nedenini bilmediği bir öfke duyuyordu, soydaşlarını anımsadıkça. Ayos, uzay teleskopları ile bile zor seçilebilen fevkalâde güzel bir gezegendi. Oysa bu sistemin en dışında bulunan Sintu-4M, yörüngesi en uzun, yaşam şartları en kötü olanıydı. Amansız soğuğun hüküm sürdüğü buz çölleri, bazı elementler dışında, hiç bir şeyi sıvı olarak tutmuyordu.

Âya burada doğmuş, büyümüştü. Hattâ annesi, babası da buralıydılar. Dedesi ve daha önceki kuşaklar, Ayos'tan gelmişlerdi. Bilim kurulunun öngördüğü denemelere girişmişler, yeni nesilleri, bura şartlarına göre yetiştirmişlerdi. Âya, onlara ait günceleri dinlerken, bedenlerinde oluşan farklılıkları karşılaştırabiliyordu. Böylesi daha mı iyiydi? Yoksa sadece, bir bilgisayara mı benzemişti? Son zamanlarda, hep bu sorular kurcalıyordu belleğini. Ayos nasıldı? Oraya gitmesine niçin izin verilmiyordu?

Âya, aygıtları otomatiğe bağlıyan düğmeye bastı. Yaptığı incelemeleri, şimdi bilgisayarlar yönetiyordu. Dinlenmeye çekileceği sırada, bu işleme başvururdu. Oysa şu sıralar, dinlenmekten çok, düşünmek istiyordu.

Yerinden kalktı. Göstergelere son bir kez daha göz attı. Dinlenme köşesine doğru ilerlerken, kıvrık tırnaklı ellerini ovuşturuyordu. Bileklerini, kollarının üzerini örten ince, kadife yumuşaklığı ve sıklığındaki tüyleri okşadı. Tüm vücudunu saran bu kısa kürk, onu gezegenin amansız soğuğundan rahatça koruyordu. Bu yüzden giysileri hafif, yumuşaktı.

«Atalarım böyle değillerdi!» diye düşündü. «Hattâ orada... Ayos'ta yaşıyanlar da böyle olamazlar!»

Farklı yapısı ona gurur verdi, fakat bu duygu kısa sürdü. Sinirli bir tavırla, özel ısıtıcılı yatağına oturdu. Başucunda duran aygıtın düğmesine bastı. Kaçıncıdır dinlediği ve seyrettiği bilgiler, yeniden dile geldi, görüntü kazandı.

Âya'nın büyükbabası, büyükannesi... Uzay inceleme laboratuvarını kuran Ayos'lular... Başka galaksilere, nebulalara dönen gözlem aygıtları... Hepsinden ilginci, Âya'nın anne ve babası! Uydu şartlarına yatkın görünüşlü kişiler bunlar. Âya ise daha gelişmiş bir yapıda... Daha da ilginci, neslin ıslahı için kardeşler evlenmişler birbirleriyle.

Burada yeniden öfkelendi. Aygıtın düğmesine bastı, susturdu. Küçük ekrandaki şekiller de kayboluverdi.

«Ben niye yalnızım!» diye söylendi. Evet, aslında yalnızlıktı onun bunalımına sebep. Âya, bu gezegen şartlarına göre yetiştirilmiş bir dişiydi ve kendine bir eş arıyordu.

Aygıtlar, çok nadir verdikleri uyarı sinyallerine başlayınca, yattığı yerden fırladı. Renkli göstergeler, buz çölü üzerinde, yabancı bir cismin varlığını haber veriyordu.

Kıvrık tırnaklı parmakları, birçok düğmeye düşünmeden bastı. Ekranlar üzerinde, belirsiz bir şekil görünüyordu. Âya, sarı gözlerini teleskopa ayarladı, baktı. Gözlem odası, ekseni çevresinde, tam bir tur attı, eski yerine geldi. Saydam camın üzerindeki alıcılar, ekranlara, uzayın başka bölümlerini yansıttılar.

Âya, ekranlardan birinde yakaladı, yabancı cismi. Büyütücüleri harekete geçirdi. Onu yanından, berisinden inceledi. Çeşitli görünümlerini kayıt ederken:

«Bizim sistemimize ait değil bu!» diye düşündü. «Fakat... bir uzay gemisine benziyor.»

Sarı gözlerini saydam duvarın dışına, sayısız yıldızla parlayan koyu karanlığa çevirdi. Uyku kapsülünden çıkalıberi, ilk kez heyecanlanıyordu.

Jüsor, sinirli sinirli aygıtları kontrol etti. Zamanla yarışa çıkmış gibiydi. Uzay taşıtının makinelerinde oluşan arıza, onu önemli yolculuğundan alıkoymuştu. Yedek sistemler, uzayda başıboş dolaşmaktan onu kurtarmıştı; fakat bu gezegen, yaşam koşullarını sağlıyabilecek miydi kendisine?

İşin kötüsü, aygıtlar, sonun yaklaşmakta olduğunu haber veriyorlardı peşpeşe. En kısa sürede, inecek uygun bir zemin bulmalıydı. Aksi halde, çekim gücüne dayanamıyacak, dondurucu fırtınaların ve buz çöllerinin ortasına düşecekti.

İbrelerde gördüğü belli belirsiz bir hareket, bakışlarını onların üzerine çekti.

«Bir yaşam belirtisi!» diye düşündü, ürperdi. Alışılmadık bir ortamda yaşıyan canlılar, nasıl bir yapıya sahiptiler kimbilir?!

Jüsor, aygıtları yeniden kontrol etti. Boşluk giysisinin başlığını geçirdi. Ceplerindeki bölmelere, indiği zaman gereksinme duyacağı kayıtları yerleştirdi. Buz çölündeki canlılar hakkında bir fikri yoktu. Ama eğer akıllı yaratıklarsa, anlaşmaları için, bazı anahtar bilgilere ihtiyacı olacaktı. Taşıt, iyice kontrolünden çıkmıştı artık. Gezegenin çekim gücü, başdöndürücü bir hızla, onu etkisine alıyordu. Jüsor, son bir kez zaman ve yükselti göstergelerine baktı. Tehlike anında, gemiden ayrılmak için kullanacağı portatif salı hazırlamıştı. İçine girdi, kapakları kapadı. Otomatik aygıtlar, kendi kendilerine çalışmaya başladılar. Sinyaller, tehlikeli derecede zemine yaklaştıklarını haber veriyordu. Bu uzaklıktayken, ana

gemiden ayrılış ne sonuç verecekti? Yere çarpıp parçalanacak mıydı, yoksa, yörünge dışına fırlayıp, uzayda kaybolacak mıydı?
Düğmeye basarken:
«Bütün bunları göze almıştım!» diye düşündü. «Sistemler çalışmaya fırsat bulamadan gemi infilâk de edebilir.»
Oysa, aygıtlar, uyarıya hemen cevap vermişlerdi. Motorlar, ayrı bir gücün etkisiyle sarsıldı, homurtuları değişti. Portatif sal, parlak bir ışık saçarak, ana gemiden ayrıldı.
Jüsor:
«Yaşam belirtisinden çok uzaklardayım!» dedi kendi kendine. Üzgün bir tavırla, göstergelere eğildi. Buz çölü, süratle altında kayıyordu. Uzay gemisi ise epey gerilerde kalmıştı.
Ana taşıtın haberleşme sistemi bozulduğu için, uzun zamandır merkez ile ilişkisini kaybetmişti. Tek ümidi, portatif saldaki aygıtlardaydı.
Heyecanını yenmeye çalışarak, ibreleri ayarlamaya çalıştı. Uzayın belirli bir bölgesine, devamlı sinyal göndermeye başladı. Bu pek kısa sürdü; çünkü portatif salın, uzun süre havada kalma gücü yoktu.
Bazı işaretler farketti, dikkat kesildi. Bunlar, uzay merkezine mi, yoksa gezegene mi aitti? Göstergeler, çılgınca saptılar; sonsuz titreşimlerle sarsıldılar uzun süre. Jüsor,
«Hayır, sinyal değil bunlar!» diye hayıflandı. «Uzay gemim parçalandı. Acaba, onun düştüğü yerden ne kadar uzaktayım?»
Gittikçe alçalıyordu. Beyaz buz dağları, sivri dişlerini ısırmak için uzatmış, garip canavarlara benziyorlardı. Bazı pırıltılı şekiller, çanaklarda oluşan gölleri anımsatıyordu. Hiç bir bitki izi, ya da akıllı yaratıkların varlığını belirleyici nesne görünmüyordu.
«Belki aygıtlarım yanıldı!» dedi kendi kendine. İlk kez, onların doğru çalışıp çalışmadığından şüpheleniyordu. Bu da, tanımlanması güç bir sıkıntı verdi ona.
Parmakları otomatik olarak bazı düğmelere dokundu. Yere konmak için ilerdeki düz zemine doğru çevirdi salı. Birden, yükseklik göstergesinin, beklenmedik bir tepe kaydettiğini gördü. Sapma manevrası yapmıya davrandı, geç kalmıştı. Aygıtlar, istenen çabuklukla yavaşlıyamadılar. Portatif araç, buz dağlarının keskin dişlerine ,olanca hızı ile çarptı.

Âya, uzun süre, ikinci titreşim dalgalarını göstergelerden izledi. Uzay laboratuvarının çok uzağından, Sintu-4M'nin kuzey kutbuna yakın bir yerden geliyordu, sinyaller.
«Uzay gemisinden ayrılan yaratık inmiş olmalı, gezegene!» diye düşündü.
«Fakat normal bir konuş değildi bu... Buz dağlarına mı çarptı acaba?»
O bölgede, yüzey şekilleri son derece çabuk değişiyordu. Beklenmeyen bir hızla dağlar yükseliyor, çığlar iniyor, tepeler çöküyordu.
Aygıtlarını o nokta üzerinde ayarladı. Uzaya dağılan radyasyon miktarını saptamaya çalıştı. Bazı ibreler, belli belirsiz bir hayatın varlığını gösteriyorlardı.
Âya, otomatik düğmesine bastı, yerinden kalktı. Kararsız bir tavırla, gözlem odasını adımlamaya başladı. Böyle bir olay, ilk kez başına geliyordu. Nasıl davranması gerektiğini biliyordu ,ama uygulama yönünden acemiydi.

«Yoksa, sistemimizi incelemeye gelmiş bir uzay gemisi miydi?» diye sordu kendi kendine. Belki de, laboratuvardan haberi vardı. Öyle ise, niçin benimle ilişki kurmadı? Neden yardım istemedi?»

Uzayın belli bir bölgesine, yabancı gemi tarafından yapılan yayını yakalamış kaydetmişti. Sinyalleri yeniden dinledi. Omuzlarını kaldırdı. Bu dalga uzunluğunda kullanılan kodu ilk kez duyuyordu.

«Belki de gemisi arızalandı, yolunu kaybetti. Buraya inmek zorunda kaldı. Eğer Sintu-4M'de canlı varlıklar olduğunu bilseydi...»

Belleği karıştı. Bir yığın soru geliyordu aklına. Bunların her birine cevap bulmak, şu anda güçtü. İnen «şey»in ne olduğunu bilmiyordu. Mutlaka akıllı olması da gerekmezdi. Fakat her halikârda, ona dair bir şeyler öğrenmeliydi. Çünkü göstergelerdeki yaşam belirtileri, gittikçe zayıflıyordu.

Babasının sözlerini anımsadı birden:

— Sintu-4M, birçok yaratığın hayat koşullarını sıfıra indiren bir gezegendir. Yeni bir nesil türetme görevine atanmamız, son derece önemlidir! Bir Sintu-4M'li olarak, bundan da öte, bir bilim adamı olarak, görevimi en iyi şekilde yapmaya çalışacağım. Burada nasıl yaşanacağı, gelen yaratıkların nasıl uyum göstereceği ve evrimin ne yönde olacağı söz konusudur. Uzay laboratuvarının çalışmaları, ikinci planda kalacaktır!

«O halde, bu canlıyı kurtarmalıyım!» diye düşündü Âya. «Bana dost ya da düşman... bunu ancak, Sintu—4M'nin şartlarına uyum gösterip yaşarsa anlıyabilirim!»

Gözlem odasını terketti. İçiçe bölmelerden geçerek, geniş bir salona girdi. Kendisini, yeterince soğuktan koruyacak giysileri aldı dolaptan. Acele giyindi. Dışarıya çıkmadan önce emniyet sisteminin düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Uzun müddet laboratuvardan ayrı kalsa bile, aygıtlar, normal yaşam şartlarını sağlamalıydılar.

Duvardaki bir düğmeye bastı. Bir pano kaydı. Beyaz renkte bir kızak-oto çıktı meydana. Saydam örtüsü, yukarı doğru kaydı. Âya, alışkın bir hareketle alttaki tek basamağa bastı. Bir vızıltı duyuldu. Basamak, onun ince uzun gövdesini, oturma yerine kadar yükseltti.

Âya içine girdi. Kapak kendiliğinden indi, kenetlendi.

Dış kapıyı açan sistemi uyaracak düğmeye bastı. Kanat kaydı. Sintu-4M'nin buz çölü, beyaz ve donuk güzelliği ile karşısındaydı.

Kızak-oto, sessizce laboratuvarı terketti. İbrelerin gösterdiği yönde, artan bir hızla ilerliyordu. Birden yerden kesildi; kambur gövdesinden beklenmeyen bir çeviklikle uçmaya başladı.

Âya, uzay gemisi kalıntısının epey uzağından geçti. Bir kez daha canlı araştırması yapmaktan kendini alamadı. Yanılmamıştı. Hiç bir belirti yoktu.

Oysa göstergeler, kuzeydeki hedefe yaklaştıkça, kıpırtılarını arttırıyorlardı. Değişen yer şekillerine katılarak hava şartları da kötüleşmeye başlamıştı. Tehlikeli bir fırtınanın ilk belirtileri, ibreleri titreştiriyordu.

Hızı son kademesine yükseltti. Zaman göstergesi, aldığı yola nazaran, yerinde sayıyor gibiydi. Derken, ilk sivri dağ dorukları, çanak göller, büyük yarıklar ve kademeli denizler çıktı karşısına. Buraları birkaç kez daha gezmişti, biliyordu. Fakat değişkenliği yüzünden, tam bir haritasını çıkaramamıştı.

Sol yanında, ufka çok yakın gördüğü kara bir leke, şimdi önden de göğü sarmıştı. Boşlukta dönen sayısız yıldızın ışığını hızla örtüyordu.
Ekranlara, göstergelere peşpeşe bakarak ve bir yığın aygıtı birarada kullanarak; sonunda aradığını buldu. Sivri dorukların arasına sıkışmış, turuncumsu renkte bir taşıttı bu. Üzerinde bir arma vardı, ama öylesine ezilmişti ki, anlaşılmıyordu. Çarpmanın şiddetinden, buzların bir kısmı erimiş, tekrar donmuştu. Böylece, cisim, bulunduğu yerle kaynaşmıştı âdeta.
Âya, onun çevresinde birkaç tur attı. Zemine konmaya cesaret edemiyordu, çünkü her an yer yarılabilirdi. Manyetik kesicileri çalıştıran düğmeye bastı. Kızak-otonun ön kısmından fışkıran titreşim, buz üzerinde derin bir yarık açtı.
Âya, portatif salın çevresinde her tur atışta, ibreleri aynı yere ayarlıyor, ateşliyordu. Demin çok ağır hareket eden zaman göstergesi, bu kez, korkunç bir hızla ilerliyordu sanki. Kozmik bulutla yarışa çıkmıştı Âya.
O yetişmeden, kendisi bir şeyler becermeliydi.
Portatif sal, kalıp şeklinde, ecüş-bücüş ayrındı tepenin doruğundan. Onunla birlikte kopan buz parçaları, billurlaşarak yarlardan aşağı yuvarlanmaya başladılar. Taşıt ise, kızak-otonun mıknatısına yakalanmış, havaya asılı kalmıştı.
Aracın altından bir bölme kaydı. İki ince kıskaç, buz kalıbıyla beraber portatif salı kavradı. Artık dönüş yolculuğu başlamıştı.

Âya, laboratuvarın önüne gelince, yeniden sistemleri uyardı. Kapı kaydı, büyük salona girdiler. Kıskaçları açtı, paketi hareketli platforma bıraktı. Kızak-otoyu bölmesine koyduktan sonra, dışarı çıktı. Temizlenmesi ve gözden geçirilmesi için, otomatik aygıtlara bağladı.
Buz kalıbını çözmek amacıyla, platform üzerindeki ısıtıcıları çalıştırdı.
Bu arada radyasyon miktarını ölçüyor, gerekli tedbirleri alıyordu. Muazzam filtrelerin sesi doldurmuştu salonu.
Koruyucu giysilerini çıkarıp, rahat kıyafeti ile döndüğünde; portatif salın, yamru-yumru da olsa, iyice ortaya çıktığını gördü. Platformdan akan su, süzgeçlerden geçerek yeraltına veriliyordu.
Cismin çevresinde döndü, kapısını aradı.
«Çarpmanın şiddetiyle sıkışmış olacak!» diye düşündü. «Bu metali tanımıyorum. Atomize keskiyi kullanmam gerekecek.»
Küçük bir odaya girdi. Bazı aygıtların kollarını kurcaladı. Ekranda beliren portatif salı incelemeye koyuldu. Biran önce onu açmalı, içerdekini çıkarmalıydı. Çarpma sonucu yaralanmış olabilirdi.
Son kez, taşıdın yaşam şartlarını irdeledi. Havasındaki gaz oranları, basıncı, ısı miktarı; orada ne tip bir yaratık bulunduğunu belirliyordu.
Ayoslulara benzer bir karakter taşıyordu. Buna rağmen, bambaşka bir görünümle de karşılaşabilirdi, Âya.
Kararsızlığı kısa sürdü. Aygıtları çalıştıran düğmelere bastı. Platformun yan kısmından uzanan sivri bir kol, ucunu portatif salın üzerine değdirdi.
Göz kamaştırıcı ışık, aradaki filtreli camdan sızabildiğince şiddetli, Âya'nın yüzüne vurdu. Atomize bıçak, metali rahatlıkla kesiyordu. Kısa zamanda ,genişçe bir daire çizilmişti aracın üzerine. Mıknatıslı çekmenler, bunu zorladı.

Kapak yerinden oynadı.
Âya, salonun ısısını yükseltici sistemi uyardı bu kez. Kendisi için biraz sıcak olacaktı ama... o yaratığı yaşatmaya azmetmişti.
Mekanik kıskaçlarla parçayı söktü, aldı. İkinci kez heyecan duyuyordu.
«Sonra... babama soracağım!» diye düşündü. «Nedenini bana açıklamalı... Kendimi kaybedecek gibi oluyorum. Çok karmaşık duygular içindeyim!»
Odadan çıktı. Platforma doğru ilerledi. Şu anda, yüksek kısım, kendi ekseni çevresinde dönüyor ve portatif salı her yanından gösteriyordu.
Âya, içerde, aygıtların arasında oturanı farkedince, yeniden heyecan duydu. Platforma çıktı. Deliğin kenarlarına değmemeye gayret ediyordu. Atomize keskinin dokunduğu yerler, yakıcı bir kızgınlıktaydı.
Jüsor, emniyet kemerine ve vuruş hızını kesen yumuşatıcılara rağmen cansız görünüyordu. Başı, koltuk ile kontrol sistemlerini yöneten tablonun arasına sıkışmıştı. Bu yüzden, uzay koruma giysisinin başlığı parçalanmıştı.

Âya, bir kez daha güçlü kuvvetli oluşundan gurur duydu. Aygıtların yardımıyla kabinden çıkardığı uzaylıyı platformdan indirdi; hazırladığı otomatik sedyeye yatırdı.
«Ayoslu değil bu!» dedi kendi kendine. «Zaten böyle bir şey beklemiyordum. Ne olmasını isterdim?... Bir Sintu-4M'li mi? Ne mantıksız bir düşünce. Sintu-4M'lilerin hepsi burada, aşağıda... uyku odasında!»
Başlığın sıkışmış, yamulmuş kısımlarını, kuvvetli parmakları ile kıvırdı. Lâciverde yakın koyu rengin tonladığı çehrede, ilk göze çarpan şey, geniş bir alındı. Üzerinde koyu renk damarlar seçiliyordu. Gözleri birbirinden ayrıktı ve yayık ağzı, öne doğru iyice sivriliyordu.

Âya, uzay giysilerini çıkarırken, dikkatli davranmaya gayret ediyordu. Hareketsiz görünen yaratık, her an ayılabileceği gibi; ölebilirdi de. Onun yapısını bilmiyordu. Hatalı bir dokunuşu, onu cansız bırakabilirdi.
Otomatik sedyenin saydam kapağını örttü. Garip uzaylı, yaşam şartlarını yapay olarak sağlıyacak kapsüle hapsolmuştu bir süre için.
Âya, uzay aracından, aygıtlarından ve giysiden örnekler aldı. Platformu süren sistemi çalıştırdı. Raylar üzerinde kayan yüzey, portatif sal ile beraber, laboratuvarın deposuna girdi. Artıkları bir bölmeye yerleştirdi, kayıt düşürdü.Bilgisayarlar, her şeyi, o ana göre sistemli şekilde belgelediler. Ona yapacak pek az şey kalmıştı. Jüsor'un giysisininin ceplerinde bulduğu manyetik bantları alarak gözlem odasına döndü. Bir süre, bilgisayarların, bu verileri çözmesini bekledi. Aygıtlar, ne yapacaklarını şaşırmış gibiydiler.
Âya, sinirli bir tavırla, odada dolanmaya başladı :
«Bir anahtarı olmalı bunların!» diyordu kendi kendine. «Acaba uzay dillerinden hangisini biliyor? Hangi uygarlığın sınıflamasına sokabilirim onu?» Çeşitli dallardaki bilgileri karıştırdı. Uzay tarihi, yakın ve uzak uzay bilmi... Paralel evrenler ve yeni oluşan galaksiler...
Tatmin olmamış bir şekilde, aygıtları durdurdu. Son ihtimal, durumu Ayos'a danışarak halletmekti. Fakat bu, uzun zamanını alacaktı. Oradaki merkeze yapacağı uyarı, birbuçuk Sintu-4M ayını bulacaktı. Bir o kadar da, cevabın gelişine ayrılırsa, üç Sintu-4M' ayı, elini kavuşturup oturması gerekecekti.

«Babamla konuşmalıyım!» diye düşündü.
Bu yönteme, çok zor durumlarda başvurulması gerekirdi. Çünkü, uykuda

olanların yaşam sistemleri bozulabilirdi. Uzay laboratuvarının koşulları, bir-iki kişiden fazlasına yetecek şekilde değildi. Aygıtlara fazla yüklenmektense, çalışabilir elemanı ayakta tutmak, diğerlerini programlanan sürenin bitiminde uyandırmak yoluna gitmişlerdi. Şu anda uyku odasında. annesi ve babası yatıyorlardı. Bir de küçük kardeşi... o, yapay döllenme sonucu meydana gelmişti. Aile bireyleri, henüz onu görmemişlerdi. Sadece Âya arasıra oraya uğrar, gelişmesini normal sürdürüp sürdürmediğini kontrol ederdi.

Gerekli bilgileri yanına aldı, asansöre bindi. Epey indikten sonra, pano kaydı. Âya, donuk yeşil bir ışıkla aydınlanan koridora girdi. Camlı bir bölmenin yanından geçerken durakladı. Orada Sintu-4M'nin ilk sakinleri ile büyükbabası ve büyükannesi yatıyorlardı. Artık yaşamıyorlardı, çünkü bu gezegen üzerinde yüzlerce Sintu-4M yılları geçirmişler, araştırmalar yapmışlar, döl vermişlerdi. Şimdi ebedî uykularındaydılar, artık uyandırılamazlardı. Ama Sintu-4M'de uzay laboratuvarı varoldukça, böyle bozulmadan gelecekte de kalacaklardı.

«Sintu-4M'nin ilk sakinleri... benim atalarım!» diye düşündü Âya. «Buraya ayak basan ilk Ayoslular!»

Parlak turuncu derili, iri başlı, ince yapılı yaratıklardı. Âya, kendini de onlar gibi tasarladı. Güçlü elleri ufalsa, vücudunu baştan ayağa kaplayan kürkü dökülse... evet, mutlaka onlara benziyecekti.

İçini çekti, yürümeye devam etti. Şu anda, babasından çok, ataları ile konuşmayı yeğ tutardı. Çünkü onların duygulu yaratıklar olduklarını öğrenmişti. Oysa babası Dunax, katı kuralcı bir kişiydi. Son derece akıllıydı, ama duygudan yoksundu. Tıpkı Sintu-4M'ye benziyordu.

Koridorun sonunda başka bir bölmeden geçti. Genişçe bir odaya girdi. Aynı yeşil ışık, burayı da aydınlatıyordu. Duvarlara çepeçevre yerleştirilen aygıtlar, muntazam işliyorlardı. Ortada üç kapsül duruyordu. Öndekinde bilgin Dunax yatıyordu. Arkasında ilk Sintu-4M'li dişi, Âya'nın annesi vardı. Âya, onunla hiç konuşmak fırsatını bulamamıştı, tıpkı şu anda, yapay ortamda büyüyen küçük kardeşi gibi! Bilgileri tek tek beynine işlemişti. Böylece, uyandığı zaman, çalışmaya hazır bir durumdaydı.

Âya, kardeşinin yanına gitti, bir zaman onu seyretti. Kapsülün içinde küçük Sintu-4M'li, yavaş yavaş büyüyordu.

«Onunla da konuşmam mümkün olmayacak!» diye hayıflandı Âya. «Öyle ise, niçin öğrettiler bunu bana?»

Her gün, Ayos'la ilişki kuruyordu. Ses kodlarını çok az kullanır, genellikle sinyal alış-verişi yaparlardı. Belki daha ilerde, tamamen düşünceye dayanan bir anlaşma tekniği geliştireceklerdi.

Âya, babasının kapsülü üzerindeki bazı düğmelere bastı. Aygıtların çalışmalarındaki değişikliği hemen farketti. Dunax'ın hayata yarım dönüşü için, sistemler uyarılmıştı. Biraz sonra, yaşlı bilgin, derin uykusundan yarı uyanık bir hale gelecekti. O zaman, kızı ile konuşabilecek derecede beyni berraklaşacak, düşünme gücü kazanacaktı.

Âya, kapsüllerin karşısındaki koltuğa oturdu. İnce bacaklarını uzattı. Sarı gözlerini babasının üzerinden ayırmadı. Oysa zihninde bir başkası vardı. Yukarda, revirde, başka bir kapsülde yatan o garip yaratık hakkında neler bilebilirdi babası? Tüm bilgilerini, kızına öğretmemiş miydi?

Dunax'ın beklenen düzeye geldiğini haber verdi, sinyaller. Âya, yeniden heyecanlandı. Epey zamandan beri, babası ile konuşmamıştı.
— Baba! dedi çekingen bir sesle. İyi misin?
Dunax'ın gözleri kapalıydı, ama dudakları kıpırdadı.
— Olanaksız bir soru, dedi kalın sesiyle. Yaşam göstergeleri nasıl gösteriyorsa, öyleyim!
Âya, ince ellerini ovuşturdu:
— Bir müşkülüm var, baba.
— Bir Sintu-4M'li için, müşkül olmamalı!
— Uzaydan bir konuk geldi... Bizim yıldız sistemimize ait değil.
— Canlı mı?
— Evet... fakat baygın. Onun hakkında hiç bir bilgim yok.
— Sistemimize ait değilse... nereden gelebilir?
— Bazı kayıtlar buldum üzerinde... belki faydası olabilir kanısındayım. Yalnız... bilgisayarlar da çözümleyemediler.
— Dinleyeyim.
Âya, getirdiklerini, orada bulunan bilgisayara verdi. Birtakım seslerin, sinyallerin oluşturduğu kaydı dinlediler. Bunu bir başkası izledi. Hepsi bitince, yaşlı bilgin:
— Yabancı değil! diye söylendi. Binlerce Ayos yılı önce, galaksinin uzak bir köşesinden bazı akıllı yaratıkların gönderdiği sinyalleri almıştık. Kısa bir bağlantımız oldu, fakat devam etmedi. Nedenini bilemediğimiz bir olay ,onları susturmuştu. Belki doğal bir felâket, belki de bir savaş... Ne saçma! Mantıksız bir durum, nesillerin kendi çıkarları için birbirini yoketmeleri!
Âya sevinmişti:
— Bu gelen... onlardan biri mi yoksa?
— Bilgisayarları, bu yönde programla. Ayrıca Ayos'a sor!
Âya, sıkıntılı bir tavırla ayağa kalktı. Odada gezindi.
— O zaman, Ayos'tan gelip ,onu almazlar mı?
— Mümkündür.
— Düşmeden önce, kendi evrenine haber gönderdi. Onların gelişini beklesek!
Dunax, kuru bir sesle:
— Buna izin verilmemeliydi, dedi. İstek ve düşüncelerinin ne olduğunu bilmeden, yabancı yaratıkları nasıl kabul edebiliriz? Bizim uzay laboratuvarımıza ve bunca çalışmalarımıza zarar vermek isterlerse?!
— Çok katı düşünüyorsun, baba!
— Sen de duygusal olmaya başladın, Âya. Tıpkı babaannene benziyorsun!
Âya, ilgiyle ona döndü:
— Babaannem?... Oh, o bir Ayos'luydu.
— Sen de bir Ayos'lu kanı taşıyorsun, zaten! Fakat biz, onlar gibi duygusal olmamalıyız. Bu, çalışmalarımızı engeller. Ayos'un ve nesillerimizin gelişimi için gerekli araştırmaları baltalar.
Âya, somurtkan bir yüzle, kapsüllere arkasını döndü:
— Evet, duygulüyum... Ayrıca, bundan memnunum da!
— Memnun olmak da duygululuktur.
— Kendimi zorlayamam! diye isyan etti Âya.

— Bir yaradılış hatası. Kardeşinin sana benzememesi için, gerekli tedbirleri almalıyım. Uyanışıma kadar, durumu kontrole devam et.
— Peki baba.
Bir süre sustular. Âya, kardeşini seyrediyordu şimdi. Orada büyümeye bırakılan Sintu-4M'li, aynı dokudan gelmesine rağmen, belki, buradakilerin hepsinden farklı yeteneklere sahip olacaktı. Kendisi ise, onunla tanışmaya bile fırsat bulamadan, boş yaşam kapsüllerinden birinde uykuya dalacaktı. Ta ki, yeniden uyandırılıncaya kadar.
Âya, meraklı bir tavırla:
— O da bir dişi! diye söylendi. Niçin erkek değil?
— Dişiler daha dayanıklı oluyor. Birkaç deneme başarısızlıkla sonuçlanınca, onu yaşatmaya karar verdim.
— Sen, dayanıksız değildin baba!
— Evet... ama bu bir kural değildir.
— Bana ve ona... bir eş gerekmez mi?
Dunax, bir süre cevap vermedi. Sonra,
— Gerçekten de annem kadar duygulusun, diye tekrarladı. Kendine bir eş düşündüğüne göre, yalnızlık mı çekiyorsun?
Âya, ellerini ovuşturdu; sesini çıkarmadı. Dunax'ın dudakları bir kez daha oynadı:
— Uyandığım zaman, nerede hata yaptığımı araştıracağım. Şimdi bana olanları bir kez daha anlat. Şu kayıtları yeniden dinlemek istiyorum.
Âya, aygıtları çalıştıran düğmeye basarken, öfke duygusunu da ilk kez tadıyordu.

Jüsor, başında, şimdiye dek duymadığı bir ağrı ile kendine geldi. Sanki beyni deliniyordu. Gözlerini açmaya çalıştı, beceremedi. Üzerine büyük bir ağırlık çökmüş gibiydi.
Bir şeyler anımsamaya çalıştı. Bir uzay yolculuğu, bir kaza... uçsuz bucaksız buzlarla kaplı bir gezegen... Oysa, ılık bir ortamdaydı. Belli belirsiz kulaklarına vuran sesler, portatif salın motor gürültüsüne benzemiyordu. Bu derinden gelen mırıltıların anlamı ne olabilirdi?
Kımıldamaya çabaladı, olmadı. Bedeninin sağ yanı, duyum almıyor; merkezlerin emirlerini yerine getirmiyordu. Bir uzay vurgunu mu yemişti, yoksa yönetici sistemlerden biri mi körelmişti?
«Buz dağına çarptığımı ansıyorum!» dedi kendi kendine. «Sonra ne oldu? Galiba, başımı kontrol tablosuna çarptım. Hayır değil! Tablo bana doğru göçtü!»
Bütün bunları anımsadıktan sonra, hâlâ portatif salın içinde bulunmadığı bir gerçekti. Aksi halde, kısa zamanda buz tutması gerekirdi.
Bu uyuşukluk, donma ile bağdaştırılabilir miydi?
«Hayır!» diye kendi kendini cevapladı. «Şu anda ,bedenimin dışındaki hava koşullarını tahmin edebiliyorum. Vatö'ye çok benziyor... Acaba, gönderdiğim sinyaller, yerine ulaşabilecek mi? Portatif sal sistemlerinin iyi çalıştığına inanmam gerek. Fakat şu son olaydan sonra, güvenmem mümkün mü?»
Baş ağrısının hafifler gibi olduğunu farketti. Kendini zorladı. Ağır ağır gözlerini araladı. Donuk beyaz bir ışığın aydınlattığı, küçük bir oda gördü. Duvarlarda bazı aygıtlar seçiliyordu; fakat esas ilginç olan, kendisinin, kapalı bir bölmede bulunmasıydı.

Sevince benzer bir duygu içini sardı.
«Burada, canlıların varlığını haber veren aygıtlarım, yanılmamışlar!» diye düşündü.
Yeniden kımıldamaya çalıştı. Sağ yanı, gerçekten tutmuyordu. Bedeninin yarısı yok gibiydi. Sol kolunu kaldırdı, iki kıskaçtan oluşan elini, bölmenin saydam kapağına değdirdi. Son derece duyarlı derisi, onun esnek ve sağlam bir maddeden yapıldığını gösteriyordu. İçerde herhangi bir çıkıntı, düğme ya da kol görünmüyordu. Ancak kendisini buraya kapatan yaratık sayesinde çıkabilirdi dışarı
Yan tarafta bir kıpırtı farketti, ağrıyan başını çevirmeye gayret etti. Bir zaman, üzerine doğru gelen uzun boylu, narin yapılı yaratıktan gözlerini ayıramadı. Donuk beyaz tulumunun dışında kalan kısımlar, yüzü dahil, yanık turuncu renkli, parlak bir tüyle kaplıydı. Başında ise, son derece kıvırcık, kısa, kabarık saçlar vardı. Telleri koyu kızıldı ve sarı gözleri ile hoş bir uyuşum sağlamıştı. Hareket ettikçe, alev alev yanıyordu sanki.
Âya, kapsülün yanında durdu, eğildi. Konuğunu dikkatle inceledi. Sistemler muntazam çalışıyorlardı ve aygıtlar, otomatik olarak, uzaylı yaratığın yapısını kayıtlara geçmişlerdi. Onun bedeninde ,bazı merkezlerin normal çalışmadığını da saptamışlardı.
Âya, onun anlamıyacağını bile bile:
— İyi misiniz? diye sordu.
Ses, Jüsor'un kulaklarına, özel verici sayesinde ulaştı. Gözlerini kırpıştırdı. Sağlam elini kaldırdı, kapsülün saydam kapağına dokundu.
Âya, eğildi; onun kıskaçlarını inceledi. Bunların arasında kalan herhangi bir şeyin, kurtulma derecesini saptamaya çalıştı. Onu, oradan çıkarsa mıydı? Uzay adamının söylemek istediği de bu muydu yoksa?
Bir düğmeye bastı. Kapsülün kapağı kaydı. İçeriden yükselen sıcak hava, yüzüne çarptı. Aynı ortam farkı, Jüsor'u da etkiledi ve ürperdi. Üşüyeceği düşünülerek buraya kapatıldığını anladı.
Âya, onu incitmeye korkarak bedenini yokladı. İlk kez, canlı bir şeye dokunduğu için heyecanlanıyordu. Gözlerini bu laboratuvarda açtığından beri, hiç kimseye dokunmamıştı. Uyku odasında yatan aile fertlerine bile...
Babasının kınamalarını anımsadı, öfkelendi. Onu, yeniden derin uykusuna ayarladıktan sonra, buraya gelene dek, hep onun sözlerini düşünmüştü. Dunax, uyanınca, kızının gelişim sistemini kontrol edecekti. Böylece evrim sırasında kendileri için yararsız gördükleri genlerin, hangileri olduğunu saptıyacaktı.
Âya, bunun, belki de kendi ölümü olabileceğini düşündü. Ne demişti babası?
«Birkaç deneme başarısızlıkla sonuçlanınca onu yaşatmaya karar verdim!» Bu konuşma tarzında, gizli bir tehdit yok muydu? Dunax, isterse küçük kızını yaşamdan alıkoymaya da karar verebilirdi.
Âya;
«Sadece düşünmesini ve karar vermesini beceren bir makineden öteye, ne kazandırır duygusuz bir yaratık olmak bana?» diye kendi kendine sordu. «Bu halimle de düşünebiliyorum ve işe yarıyabiliyorum. Çalışmaları aksattığımı gösterecek en küçük bir davranışta bulundum mu? Kim-

se beni, duygululuğumdan dolayı yeremez! Buna hakları da yok!»
Jüsor, bedenini yoklayan ellerin, canını yakmasıyla inledi. Kıskacı Âya'nın bileğinden yakaladı, silkeledi. Âya beklemiyordu, boş bulundu. Geriye doğru savruldu. Kontrol aygıtlarına çarptı.
— Babam haklıymış! diye homurdandı. Seni serbest bırakmak kabahat!
Kapsülü örtecek düğmeye uzandı. Jüsor, uslu bir tavırla gözlerini yumdu. Onu kızdırmak istemiyordu; çünkü bu yaratık, sadece yaşam ortamını değiştirerek, kendisini ölüme terkedebilirdi.
Âya, ızdırap çekermiş gibi kıvrılan uzaylıya bakarken, bu kez acıma duydu. Kapsülü kapamaktan vazgeçti, fakat bu ,onun üşümesine sebep olmaz mıydı? Dayanıksız bir yapısı olduğu belliydi.
— Sana nasıl yardım edebilirim? diye sordu. Hangi ilâçların, ya da tedavi yöntemlerinin sana yarıyacağını bilemem ki. Test etmem, bilgisayarlarla saptamam gerek. Bunun için de, zamana ihtiyacım var. Rahatsızlığın, zamanla yarışı gerektirirse, sonuç ne olur?
Jüsor'un onu anlamasına imkân yoktu. Fakat yumuşak ses tonu, okşayışı, yatıştırıcıydı. Âya, kapsülü örttü; ısıtıcıyı çalıştırdı. Kayıt tablosunun önüne oturdu. Bantları dinlemeye ve onun iç yapısını gösteren filimleri incelemeye koyuldu.
İşini bitirdiğinde, zaman göstergesi epey ilerlemişti. Jüsor ise uyuyordu. Âya, çok şey öğrendiğini düşündü. Onun getirdiği bantları çözmek için gerekli anahtar, belki de parçalanan uzay gemisindeydi. Eğer onu bulursa, bazı aygıt parçaları ele geçirebilirdi. Bu da ,kendisine büyük yarar sağlardı.

Çipuri-X, ağır ağır ufukta yükseliyordu. Kırmızı çehresi, Sintu-4M'yi ısıtacak yakınlıkta değildi. Fakat buz çölünün üzerinde yayılan ışıkları, göğün koyu karanlığını mora çeviriyordu. Yıldızların parlaklıkları sönmemişti. Bilâkis, yeni rengin üzerinde, daha gözalıcı görünüyordu.
Âya'nın kızak-otosu, keşif gezisinden dönüyordu. Jüsor'un gemisinden dağılan parçalar, çok ufaktı. Ayrıca buzların içine sıkışmış, gömülmüştü. Bir-iki örnek bulabilmişti, ama bunlar da dişe dokunur bir bilgi vereceğe benzemiyordu.
Laboratuvarın saydam damı ve büyük gözleyicilerini görünce rahatladı. Yuvasına dönüş heyecanı, aslında evcil oluşundan mı ileri geliyordu acaba?
«Babaanneme benzeyişim, onun soyundan gelişimdendir; ayrıca beni aşağılamaz! diye düşündü.
Oysa, laboratuvara bir an önce dönüşünün... daha doğrusu, bu telâşının nedeni... kendisini beklediğini bildiği birinin oluşuydu. Gerçi ailesi de oradaydı, ama onların durumları başkaydı. Onlar, kendisi olmasa bile, otomatik sistemler sayesinde, uzun zaman yaşıyabilirlerdi. Oysa, O, herşey bir yana açlıktan ölürdü.
«Geldiğinden beri bir şey yemedi,» diye düşündü. «Bu daha önce niçin aklıma gelmedi? Acaba neyle beslenir?»
Kızak-oto, laboratuvarın önünde durdu. Âya, kapıları açan aygıtları uyaran düğmeye bastı. Salona geçti.
Jüsor'un bulunduğu odaya girdiğinde, gözlerine inanamadı. Uzaylının

yattığı kapsülün saydam kabı zorlanmış, açılmıştı. Yaratık, yerinden kalkmak istemiş, fakat düşmüştü. Koyu renk gözlerini, içeri giren Âya'ya çevirdi. Suçlu suçlu baktı.

Âya, ne yapacağını şaşırmış bir tavırla durakladı. İlk an, yaklaşmaya cesaret edemedi; çünkü tek kolunu kullansa bile, onun güçlü-kuvvetli olduğunu farketmişti.

Jüsor, sağlam yanına doğru dönmeye çalıştı. Bedeninin ağırlığı, kaşlarına fazla yük bindirdi. Beceremiyeceğini anlayınca, yatağın kenarına başını dayadı.

— Bir yanım tutmuyor, dedi. Mahvoldum...

Sesi genizden geliyordu ve tıslamaya benziyordu. Heceleri ayırmaya çalıştı Âya, beceremedi. Buna rağmen, ilk kez, onun konuşabildiğine tanık oluyordu. Bu da bir aşamaydı.

Yanına çöktü. İncitmemeye çalışarak bedenini kavradı. Beraberce kalktılar. Onu yatırmayı denedi, fakat Jüsor karşı koydu. Orada yatmak istemiyordu. Gerçi baş ağrısı hâlâ devam ediyordu ,ama onu kontrol edebilecek gücü yeniden kazanmıştı. Ömrü boyunca, çok hareketli bir yaşam sürmüştü. Dinlendiği anlar pek kısa olmuştu. Çalışkanlığı, onu uzay incelemelerine itmiş, üstlerinin gözüne girmesini sağlamıştı. İçine işleyen bu çalışkanlık hasta anlarında bile peşini bırakmamıştı. Kapsülden çıkmaya uğraşması da bunu göstermiyor muydu?

Eliyle kapıyı işaret etti. Âya, duraksadı. Onu dışarı çıkarması doğru muydu? Zekâ derecesini bilmediği birinin, laboratuvarda dolaşması, girdisini çıktısını öğrenmesi tehlikeli olmaz mıydı? Dunax, bu konuda çok dikkatli davranması için uyarıda bulunmamış mıydı? Yabancıya şiddet kullanması gerekecek miydi?

Âya, sıkıntılı bir tavırla ona baktı. Sarı gözlerinde, neye karar vereceğini şaşırmış bir anlam vardı Jüsor, bu duraksamadan bir şeyler anlar gibi oldu. Sivri, çıkık çenesini oynattı, homurdandı.

Âya, yumuşak koltuğu işaret etti. Onun ağırlığını yüklenerek, yürütmeye çabaladı. Jüsor'un gerçekten bir yanı tutmuyordu. Buna rağmen, gövdesini sürüklemeyi becerdi. Gösterilen yere otururken, Âya'nın memnun olup olmadığını anlamak için, yüzüne baktı. Sintu-4M'linin gözleri pırıl pırıldı ve ilk kez, gülümsemeyi deniyordu. Tıpkı... uzun Sintu-4M yılları önce sonsuz uykusuna dalan babaannesi gibi!

Jüsor ürperdi. Kıskaçları ile, koltuğun yanlarını tuttu. Kapsülünden çıktığı için ,ortamın sıcaklık farkı, belirli şekilde etkilemişti onu.

«Burası Vatö'den soğuk!» diye düşündü. «Galiba o kutunun içinden çıkamıyacağım burada kaldığım sürece!»

Bu fikir, canını sıkmıştı. Burada kaldığı sürece...

«Ne kadar sürer bu?» diye sordu kendi kendine. «Eğer Vatö'den sinyallerimi aldılarsa, kurtulabilirim ancak. Ya buradakiler nasıl öğrendiler varlığımı? Çağrımı bunlar da duymuş olmalılar... Yerimi daha iyi ne belirleyebilirdi; kısa zamanda kurtarılmam için? Zaman?... Fakat ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ki! Belki de uzun süredir buradayım. Nasıl öğrenebilirim olanları? Vatö ile ilişki kurmam mümkün olabilir mi buradan? Bana gerekli yayın aygıtları var mıdır? Olsa bile, izin verirler mi?»

Kendisini seyreden Âya'ya baktı ilgiyle. Sevimli bir yaratığa benziyordu.

ama ne derece tehlikeliydi... bunu kestiremezdi. Yeniden ürperdi. Bu kez, umutsuzluk duygusuydu bedenini saran!

Âya, onun ortam koşullarına uyumsuzluk gösterdiğini farketmişti. Acele dışarı çıktı. Biraz sonra, yanında özel ısı tulumu ile döndü. İşaretle, bunu giymesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. Jüsor karşı koymadı. Sadece, yumuşak hareketlerle tulumu giydirmeye çalışan Âya'yı incelemeye devam etti. Duyarlı derisi, kadife tüylerle kaplı parmakların dokunuşlarına az-çok alışmıştı. İlk önceleri epey yadırgamıştı. Hattâ bu garip yaratığın akıllı olabileceğine bile ihtimal vermemişti. Şimdi görüyordu ki, sandığından da zekiydi.

Tulum, yavaş yavaş ısıtmaya başlamıştı Jüsor'un bedenini. Vatö'lü, derin bir huzur duydu. Baş ağrısı azalıyordu ve sakatlığı, artık o denli etkilemiyordu kendisini. Emin bir yerde olduğunu hissediyordu. Hiç değilse şimdilik yaşaması isteniyordu. Bundan yararlanmaya çalışmalı, kimliğini açıklamalıydı. Yeter ki, burada yaşıyanlar saldırgan niyetli olmasınlar!

Âya, ikinci kez dışarı çıktı. Dönüşünde, silindirik bir aygıtı peşinden getiriyordu. Bazı düğmelerine bastı. Renkli paketler içinde saklı sıvı ve katı yiyeceklerden çıktı, yandaki delikten. Esnek bir maddeden yapılmış yemek araçlarını üzerine dizdi. Bir yiyecek paketini açtı. Nasıl yeneceğini gösterdi.

Jüsor, tadları ve kokuları kendine yabancı yiyeceklere baktı bir süre. Âya'nin gayreti gereksizdi, çünkü yeterince açtı. Gerçi, uzay yolculuğu boyunca, hap şeklindeki besinlerle beslenme işlemini yerine getirmişti. Fakat, geçirdiği kaza ve aradan geçen zaman, onların sindirilmesini sağlamış olacaktı.

Sağlam eli ile mıknatıslı çatalı kavradı, yiyeceklerden birine dokundu. Tadına baktı, beğenmedi. Bir diğerine uzandı. Kısa zamanda, önüne konanların hepsini gözden geçirmişti, ama hoşuna giden pek azdı.

Âya, gocunmuş bir sesle:

— Beğenmiyorsun! dedi. O denli tatsız, sevimsiz şeyler mi bunlar? Uyandığımdan beri, bunlarla besleniyorum ben! Babam Dunax'ın özel yetiştirdiği bitkilerden yapılmışlardır. Son derece yararlıdırlar.

Jüsor başını yana eğdi. Sözcüklerin karşılıklarını bilmese bile, ne demek istediğini aşağı yukarı anlamıştı. Tedirgin bir tavırla, ağzına bir-iki lokma attı. Yemeğin tadı, aniden tiksinti uyandırdı. Yüzünü buruşturdu, ürperdi. Açtı da! Nasıl edeceğini şaşırmıştı. Kendini zorladı, yutmaya çalıştı.

Âya, isteksiz de olsa, uzaylının bir şeyler atıştırmasını bekledi. Aygıtı götürürken, portatif yatağı işaret etti. Jüsor, yatmak istemediğini ona arkasını dönerek belirtti. Burada oturacak ve çevresini inceleyecekti. Kendini zorlarsa, belki bazı aygıtların nasıl kullanılacağını da çözebilirdi.

Âya, geri döndü. Jüsor'un karşısına oturdu. Duvardaki ekranı işaret etti. Bir aygıtın düğmesine dokundu. Ekranda Vatö'lünün vücut yapısı belirmişti. Elektronik beyinler sessiz çalışmalarını sürdürüyorlardı. Küçük bir anahtar, belki de iki ayrı dünyanın anlaşmasına öncülük edecekti.

Jüsor, kıskacını uzattı. Ekrandaki bir yeri işaret etti. Adını söyledi. Âya'nın gayesini öğrenmişti... ve o da, anlaşmak istiyordu.

Zaman göstergesi ilerledikçe, karşılığı bulunan sözcükler artıyordu. Beden yapılarının dışında, hücre oluşumlarına dek inmişlerdi. Molekül ve

atom yapıları... derken uzay haritaları, galaksiler ve yaşam şekilleri... Bilgisayarlar korkunç bir hızla bilmeceyi çözüyorlardı.
Jüsor, büyük bir yorgunluğun, bedenini sardığını hissetti. Uzanmak ve dinlenmek istiyordu. Sağlam yanına doğru döndü. Kapsüle uzandı. Âya davrandı, kendinden beklenmeyen bir yumuşaklıkla onu kucakladı, yatırdı.
Vatölü, uykuya dalmadan önce;
«Benim gezegenimde niçin böyle bir yaratık yok?» diye düşündü.

Âya, özel ısıtıcılı yatağında sıkıntıyla döndü. Haber aygıtlarına, gözlem kulelerine, bilgisayarlara hoşnutsuz gözlerle baktı. Burada bulunuşu, yaşamı bir gaye uğrunaydı. Ama bu gaye, onu sarmıyordu. Uzun zamandır benliğini sarsan duygular ,artık perişan ediyordu onu. Yaşamının başlangıcı ve sonu, şu dört duvar arasında mı bitecekti? Uçsuz bucaksız buz çölleri, amansız bir iklim... Çipuri-X'in solgun kırmızı-mor ışıkları... Ömrü boyunca göremiyeceği Ayos... Kapsüle girdikten sonra belki de yaşamasına izin verilmiyecekti. Dunax, kızının değişmeyeceğini farkedince, ölüme terkedecekti, onu.
Âya, hiddetle tepesinde yanan ışığı maviye çevirdi. Biraz rahatlar gibi oldu. Aynı anda, haberleşme aygıtında birtakım sinyaller duydu. Ayos'a, hâlâ uzaylı yabancı hakkında bilgi göndermemişti. Onlarla normal ilişkilerini sürdürmüştü. Şimdi bu garip sesler, nereden geliyordu?
Yerinden sıçradı. Aygıtların başına oturdu. Dikkatle, bilgisayarların sinyalleri okumasını bekledi. Bir zaman önce aklına gelen... fakat artık düşünmek istemediği bir olayla karşılaşıyordu. Jüsor'un uzay haritasında belirlediği yönden... güçlü bir yayın alıyordu. Bu, onun gezegenine ait bir haber olmalıydı.
Bilgisayarlar, süratli bir karşılaştırma ile, bu yabancı şifreyi çözmeye gayret ediyorlardı. Derken ilk kez, başka yaratıkların dilinden bir soruyu anladı Âya.
— Ne oldu sana, hayatta mısın? diyorlardı sürekli.
Âya ürperdi, heyecanlandı. Yayını aygıtlara geçirirken, Jüsor'un üzerinden çıkan bilgileri yeniden dinlemeye koyuldu. Vatö, onun yaşamı... yaratıkları... başka dünyalar!
Bilgisayarlar, bu kez, başka bir haberi çevirdiler:
— Oraya bir kurtarma ekibi gönderdik. En kısa zamanda, seni Vatö'ye getireceğiz. Dayan!...
Âya'nın içinde bir şeyler kaynaştı. Öfke ile yerinden kaltı. Bu sebepsiz duygularına kendi de şaştı. Acele diğer bölmelere geçti. Jüsor'un bulunduğu odaya girdi.
Uzaylı, kapsülünün içinde derin bir uykuda görünüyordu. Âya, onu kaybedeceğinden dolayı üzüldü, bu kez. Hiddeti, belki de... İlk defa yalnızlıktan kurtulması, gene yalnızlığa itilmesiydi. Üzüntüsü ise... bu yalnızlığın, sonsuza dek, peşinden ayrılmamasıydı. Jüsor'un soyundan olanlar gelecek, onu götürecek... ve Âya, bilinmeyen bir gelecekle başbaşa kalacaktı.
«Onu vermem!» diye düşündü. İznim olmadan götüremezler! Gemilerini yok ederim... Silâhlarını kullanamaz şekle sokarım! Ama onu bırakmam!» Yatağına dönerken, başka bir fikir geçti zihninden:

«Onun buraya gelişi, Ayos'tan da farkedilmiş olmalı!» dedi kendi kendine.

«Bu suskunluğumu nasıl yorumlarlar acaba? Bir göktaşı, ya da herhangi bir uzay olayı ile sorularını geçiştirebilir miyim? Gözlemevleri, gemideki atom patlamasını saptamışlardır. Onları nasıl kandırabilirim?»

Bilgisayarların haberleri çevirmesini izledi yeniden. Oturdu. Kapsülden çıkalı beri, ilk kez, kendi başına karar verdi. Ve... bundan da gurur duydu!

Jüsor, yorgun bedenini sürükleye sürükleye laboratuvarın içinde dolaşıyordu. Buranın yapısına, tekniğine hayran kalmıştı. Gördüklerini belleğine yerleştirmeye çalışıyordu. Öğrenme yeteneği çok yüksekti. Unutma gücü ise çok azdı. Bir bilgisayar gibi çabucak her şeyi kavrıyordu. Bahçeye benzer bir yerden geçti. Vatö'de olmayan sayısız bitkiyi, saydam kapsüllerin içinde izledi. Duyguluydu da... etkilendi onlardan. İster istemez, kendi gezegenini ansıdı. Üzülür gibi oldu. Eğer gönderdiği haberi alır ve kendisini kurtarırlarsa... bu haliyle... çalışmasına izin vermezlerdi. Belki yaratıcı yeteneğinden faydalanırlar... tecrübelerinden yararlanırlar... fakat uzaya açılmasına izin vermezlerdi.

Üzgün bir tavırla önüne gelen şeylere tutuna tutuna ilerledi. Bölmelerden geçerken, nelerle karşılaşacağını bilmediği için heyecan duyuyordu. Saydam kubbeli gözlem odasına ulaşınca durdu. Kırmızı-mor güneş, buz çölleri üzerinde nefis bir görünümdeydi. Âya, bir yığın aygıtın önünde oturmuş ,onları kullanıyordu. Yüzü düşünceliydi... Belki tedirgindi de... Bir şeyi, dikkatle gözlüyordu.

Jüsor, bir-iki adım daha attı. Âya sıçradı, başını çevirdi. Gözlerinde derin bir keder vardı. Dikkatle yabancıyı inceledi.

— İyileştin mi? diye sordu.

Tekrar önündeki ekranlara baktı. Bazı düğmelere bastı. Yerinden kalktı. Yumuşak bir tavırla, onun yanına gitti. Kırık pençelerinden beklenmeyen bir yumuşaklıkla ona dokundu.

— Yaraların nasıl? Ağrıların geçti mi?

Bu sözleri, şu anda Jüsor'un anlamasına imkân yoktu. Fakat Vatö'lü az çok, bir şeyler çıkarmaya gayret etti. Aynı anda, bir sinyal, duyularını harekete geçirdi.

— Beni çağırıyorlar! diye soludu. Geldiler... Arkadaşlarım geldiler.

Sinyalleri yayan aygıta doğru kıskacını uzattı. Âya, ona engel olmaya çalıştı. Jüsor, şiddetle onu itti.

Âya, geriye doğru dengesini kaybetti. Aygıtlara çarptı. Bir kez daha ona güvenmenin, kötü sonuç verdiğini düşündü.

Jüsor, heyecanla sinyalleri dinliyordu. Onların ne dediklerini anlıyordu, ama nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Âya'ya baktı ve onu incitmiş olduğunu anladı. Sarı gözlü, kızıl tüylü yaratık öfke ile kendisini süzüyordu.

— Kötü bir niyetim yoktu! dedi alçak bir sesle. Fakat onlar da benim soydaşlarım... Gitmeliyim buradan... Tüm ömrümü, bu laboratuvarda geçiremem! Tabii eğer, sakatlığım can alacak derecede değilse...

Bilgisayarlar ,onun sözlerini Âya'nın diline çevirdiler. Sintu-4M'linin bakışları saydam kubbeye döndü. Yüzü anlamsızdı. Bir süre düşündü. Jüsor, tekrar sinyalleri dinledi.

— Bırak onları! diyerek Âya'ya yaklaştı. Aygıtları niçin bozuldu? Neden güçlerinin dışında bir kuvvet ,onları yörüngede tutuyor? Gezegene nasıl oluyor da inemiyorlar?

Âya, sarı gözlerini Jüsor'a dikti. Aygıtları ve sinyalleri umursamaz görünüyordu. Aklından geçen şeylerin tehlikeli olduğu belliydi.

Jüsor; tiz bir sesle:

— Buradan gitmeliyim! diye bağırdı.
Birden, Âya'nın elinde, şimdiye dek görmediği bir aygıt belirdi. Fısıldar gibi.

— Git öyleyse! diye söylendi.

Jüsor'un bedeni, şiddetli bir titreşimle sarsıldı. Vatö'lü, bir anda kendini kaybetti. Boylu boyunca, gözlem odasının zeminine serildi.

Âya, donuk yeşil ışığın altında bir süre ilerledi. Camlı bölmenin önünde durdu. Sonsuz uykularına dalan ataları, canlı gibi görünüyorlardı. İçlerinden biri... babaannesi Sumra... Yüzlerce Sintu-4M yılını bu uçsuz bucaksız çöllerde geçiren yaratık. Ne denli huzur içinde görünüyordu! Âya, buraya büyük bir istekle gelmişti. Fakat şu anda, derin bir huzursuzluk duygusuyla doluydu. Sumra'nın özel anılarını dinlemek aklına gelmişti. Babası Dunax, kızının hep, kendi annesine benzediğini söylediğine göre... bu benzerlik nerede başlıyor ,nerede bitiyordu?

Duvardaki düğmelerden birine bastı. Salonu ince bir ses doldurdu. Sumra, buradaki yaşamını... Birbirine benzeyen günlerini anlatmaya başladı. Âya, büyük bir dikkatle onu dinledi. Bazı sözlere dalıyor, sırayı kaçırıveriyordu. Fakat büyük bir gerçek vardı karşısında. Sumra, idealleri uğruna, ömrünü bu kupkuru yerde geçirmişti.

Aygıtları durdurdu. Babası ,annesi ve kardeşinin bölmesine geçti. Küçük Sintu-4M'li, yavaş yavaş büyümeye devam ediyordu. Yanındaki bilgisayarlar ise, uyandığı zaman gerekli olacak bilgileri, şimdiden ona öğretiyorlardı.

Âya, biraz öteye geçti. Başka bir uyku kapsülünde yatan Jüsor'un yanında durdu. Uzaylı, derin bir uykudaydı. Yanıbaşına oturdu. Uzun uzun onu seyretti.

Onunla konuşma gücüne sahipti. Babası gibi onu da yarı uyandırabilirdi. Böylece, gerçek düşüncelerini de öğrenmiş olurdu. Çünkü bilinçaltı, böyle zamanda rahatça açığa çıkardı.

Bazı düğmelere dokundu. Jüsor'un soluk alışları hızlandı. Kısa zamanda uyku ile uyanıklık arası duruma geldi.

— Nasılsın? diye sordu Âya.

Vatö'lünün cevabını, bilgisayarlar çevirdiler.

— Çok hastayım... Bedenimdeki arıza gittikçe ilerliyor... bu, beni ölüme kadar götürür.

— Sana nasıl yardım edebilirim?

— Ancak Vatö'lüler bunu bilebilirler. Ne aygıtlar, ne de ilâçlar, senin laboratuvarında yoktur.

— İstediğin ilâcı yapabilirim. Yeter ki... formülünü söyle bana!

— Formülleri bilemem.

— Seni onlara bırakırsam... ne denli yalnız kalacağım, biliyor musun? Jüsor, bir zaman cevap vermedi.

— Bunu düşünmemiştim. Burada yalnız mısın?

Bu kez, Âya sustu. Derin bir soluk aldı.

— Ne pahasına olursa olsun, seni bırakmak istemiyorum.

— Yörüngede hapsolan arkadaşlarımı kurtarmaya, başkaları geleceklerdir.

— İznim olmadan ne bu gezegene bir yaratık inebilir, ne de laboratuvara bir canlı girebilir.

— Güçlü silâhlar, Vatö'de yok mudur sanıyorsun? Elbet seninle başa çıkmanın yolunu bulacaklardır.

— Ayos'lular beni korur!

— Ayos'lular? Bu davranışından onların haberi var mı? Yoksa beni onlara... deney için mi saklıyorsun?

— Hayır! diye yerinden sıçradı Âya. Yok öyle bir şey... olamaz!

— Olanları bilmediklerini söyleme... inanmam! Mutlaka haberleri olmuştur.

Âya, gözlerini bir noktaya dikti.

— Evet, olmuştur; En kısa zamanda, bana soracaklardır. Ve... yalanımı anlarlarsa...

— Cezası nedir?

— Uyku kapsülü...

— Bunun anlamı nedir?

— Uyku kapsülüne giren, bir daha uyanmıyabilir!

— Benim için de böyle mi düşünüyorsun?

Âya'nın pençesi bir düğmeye doğru uzandı.

— Hayır... diye mırıldandı. Senin tüm düşüncelerini sileceğim... Bize ait bilgilerle dolacak belleğin. Sadece beni tanıyacaksın... Vatölüler gelseler bile... oraya dönmek istemiyeceksin!

— Öleceğimi bildiğin halde... kısa bir arkadaşlık olacak bu...

— Hayır... sayısız yıllar sürecek...

— Kendi kendini aldatıyorsun... Çok kısa olacağını biliyorsun... inanmıyorsan, kayıt aygıtlarını incele. Bünyemin, daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun?

Âya, üzgün bir tavırla yerinden kalktı. Kıvrık tırnaklı ellerini ovuşturdu. Uyku kapsülünün birkaç kez çevresinde dolandı. Jüsor doğru söylüyordu.

— Yalnızlığın da... benim için ölüm olduğunu anlıyabiliyor musun? diye sordu. Babam Dunax, bu fikrime çok kızacak, biliyorum... Fakat yaradılışımda oluşan bir hata, beni büyükanneme benzetmiş. Demin onun anılarını dinledim. Eğer büyükbabam olmasaydı... eminim... o da, bu yalnızlığa dayanamazdı.

Jüsor, dinliyordu sadece. Aya, ne yapacağını bilemez halde bir zaman salonda dolandı. Sonra dar koridora doğru ilerledi. Asansörle gözlem odasına çıkarken, yeni olaylara kendini hazırlıyordu.

Âya, gözlem aygıtının başında oturuyordu. Gözlerini teleskopa ayarlamıştı. Gözlem odası, kendi çevresinde tam bir tur attı. Sayısız ekran, renk renk duyurdu algılarını. Başka sinyaller, başka belirtiler gösterdi.

Hepsini okudu... Kendince bir anlam çıkardı. Sonra, Ayos ile bağlantı kurduğu aygıta dalgın dalgın baktı. Israrla, Sintu-4M'de neler olduğunu soruyorlardı... Onlara inandırıcı cevaplar vermeye çalışıyordu... Fakat biraz önce gelen duyuru, başka bir fikri iletiyordu. Ayos'un bilginler kurulu, yetenekli bir kişi olan Dunax'ın uyandırılmasını; onun deneylerinden yararlanma yoluna gidilmesini istiyordu. Bu demekti ki, yörüngede dönüp duran yabancı uzay gemisinden haberleri vardı. Onların sinyallerini almışlardı ve değerlendirmişlerdi.

Âya, babasını uyandırmazsa ne olacağını düşündü. Ayos'tan bir grup bilgin gelecek ve zorla idareyi ele alacaklardı. O zaman, Jüsor'un da farkına varılacaktı. O... belki de o zamana kadar... ölecekti.

— Yegâne arkadaşım! diye içini çekti Âya. Hayır, o benim arkadaşım olmadı hiç bir zaman! O bir yabancıydı... ve kendi gezegenine dönecektir. Buradaki anılarını unutacak... Ben de belleğinden silineceğim!
İçi burkuldu. Üzüldü. Buna rağmen, özgürce verdiği başka bir kararla önündeki aygıta uzandı. Vatölülerin anlıyabilmesi için elektronik beyinleri ayarladı.

— Jüsor sağdır... ve biraz sonra... yanınızda olacaktır! dedi. Onun iyileşmesi için elimden geleni yaptım... siz de yapınız!

Pençesi bir düğmeye uzandı. Yeraltı salonundan özel aygıtlarla yüzeye çıkan Jüsor'un uyku kapsülü, uzay laboratuvarından boşluğa fırlatılıverdi. Âya, aygıtları süratle gözden geçirdi. Zamanı öyle ayarlamıştı ki, uzaylı, çok kısa bir süre içinde, arkadaşları ile buluşacaktı.

Âya, onu atmosfere fırlatırken, uyku sistemini normale çevirmişti. Vatölü, soydaşlarının yanına vardığında, kendine gelmiş olacaktı.

Aygıtların başından ayrıldı. Dinlenme yatağına uzandı. Dönülmez bir yola girmişti, babası ve Ayos'lulara karşı. Şimdi ne yapması gerekecekti?

«Bu tatsız durum yerine, uyku kapsülü en iyisi!» diye düşündü. «Babamı uyandıracak şekilde aygıtları ayarlarım. Artık uyanmasam da önemli değil! Çünkü, özgürce davranışım çok kısıtlı kaldı. Belki Dunax, benim zayıf yanlarımı düzeltir. Eğer duygusuz ve güçlü uyanabilirsem... bir ceza almadan... mümkün mü bu... Bilmiyorum! Bilmek de istemiyorum, artık!»
Duyguları allak bullak olmuştu. Sadece uyumak ve hiç bir şey düşünmemek istiyordu. Bir daha uyanmıyacak olsa bile! Belki tüm kayıt aygıtlarındaki bilgileri silerdi. Kendi belleğini bile temizlerdi. O zaman... ortada hiç bir delil kalmazdı.

Başını elleri arasına aldı. Ve ilk kez ağladı, Âya... Ne denli yalnız ve çaresiz olduğunu, başka hiç bir şey ona bu kadar güçlü hissetiremezdi!

Jüsor, yarı uykulu:
— Çok yalnız o! diye inledi.
Bir Vatölü bilgin, bedenini kontrol ediyordu. Gerekli ilâçlar verilmişti. Dumura uğrayan sistemleri yeniden harekete geçiremeseler bile, sakatlığın ilerlemesi durdurulmuştu.
— Kimdi o? diye sordu başka biri.
Jüsor, ayılır gibi oldu.
— Öyle tatlı... yumuşak... Vatö'de yoktur onun gibi bir yaratık. Ona öyle kaba davrandım ve o... bana öyle candan baktı ki...
Bilginlerin lâcivert yüzleri ciddî görünüyordu. Koyu renk gözleri, dikkatle Jüsor'u inceliyordu.
Yaralı uzay adamı, gemisi bozulduğundan beri başından geçenleri bir bir anlattı onlara. Belleği çok iyi çalışıyordu. Âya, onun zihninden değil geçmişini silmek... kendi soydaşlarının yanına geri göndermişti. Sarı gözlü yaratığın sözleri çınladı kafasında:
«Yalnızlığın da... benim için ölüm olduğunu anlıyabiliyor musun?
Âya, son hazırlıklarını yapıyordu. Tüm sistemleri, otomatiğe bağlamıştı. Biraz sonra, aşağı inecek, uyku kapsülüne girecekti. O, derin bir uykuya daldığı anda, babası Dunax ayağa kalkacaktı. Onunla yüzyüze konuşmaya cesareti yoktu. Kısa bir zaman için ilân ettiği özgürlüğünün bedelini ödeyecekti. Hem de ağır bir şekilde...
Gözlem odasından çıkmak üzereyken, bir zamandır alıştığı sinyalleri duydu, şaşırdı.
«Hâlâ gitmediler mi?» diye düşündü.
Bilgisayarlar, bu kez, Jüsor'un sesini ilettiler ona:
— Âya, beni duyuyor musun?
Âya, heyecanlandığını hissetti. Bir düğmeye bastı. Bekledi...
— Âya... benimle Vatö'ye gelmek istemez misin? Gerçi senin yapına biraz ters düşecek bir yer... ama diledikten sonra... akıllı bir yaratığın, yapamıyacağı şey yoktur!
Âya, başının döndüğünü sandı. Bu, öylesine beklenmedik bir şeydi ki...
— Görevim... diye kekeledi.
Jüsor'un cevabı kesindi:
— Görevini sürdürecek başka kişiler de bulunuyor. Uyku kapsülüne girdikten sonra... bunu zaten düşünmeyeceksin! Hem... senin yerinde büyükannen olsaydı... umarım, o da, böyle davranacaktı.
Âya, başını salladı:
— Evet... umarım!
— Benim için tehlikeyi göze aldın... Bundan sonra... sana uzun bir ömrü de ben garantiliyorum. Bulunduğun yerden bambaşka bir gezegende... yepyeni... ummadığın dostlar arasında bir yaşam!
Jüsor'un sesi ile birlikte, bilgisayarlar da sustular. Âya'nın gözlerinde bu kez, sevinç, mutluluk yaşları parlıyordu. Karar vermek için beklemenin bile anlamsız olduğunu düşündü. Zaten, uzun zamandır bunu özlemiyor muydu?
— Geliyorum! diye uzay taşıtının bulunduğu bölmeye doğru koşarken, öze dönüşünün de ilk anlarını yaşıyordu.

• bilim - kurgu dünyasından

* 12. Uluslararası Bilim-Kurgu Filim Şenliği Temmuz ayı içinde Trieste' de düzenlendi. On uzun ve oniki kısa filmin katıldığı yarışmada, Brian W. Aldiss (İngiltere), İvan Bociorov (Rusya), Danielle Delorme (Fransa), Kenneth Hartford (A.B.D.) ve Alessandro Blasetti (İtalya) den oluşan bu yılki seçici kurul büyük ödülü «The Sand Glass» adlı Polonya filmine verdi. Kurulun özel ödülünü «The Silence Of Dr. Ivens» adlı filimle 1920' lerde yaşamış bir dişi yapma canavarın serüvenlerini anlatan «Miss Golem» adlı filim paylaştılar. En iyi erkek oyuncu ödülü «It's Alive» adlı Amerikan filminin oyuncusu John Ryan'a ve en iyi kadın oyuncu ödülü ise «The Silence Of Dr. Ivens» filminin genç oyuncusu Jana Bolotlava'ya verildi.

* Yazar ve bilim adamı Dr. Isaac Asimov'un ünlü robot öyküleri üzerine kurulu bir TV dizi filminin hazırlandığı ve ayrıca bizde Çelik Mağaralar (The Caves Of Steel) adı altında yayımlanan yapıtının da filme alınacağı söylentiler arasında.

* İki Beyinli Adam (The Terminal Man) ve Uzay Mikrobu (The Andromeda Strain) adlı yapıtlarından tanıdığımız Michael Crichton bu kez, bir başka romanını konu olarak alan «Westworld» adlı filmin yönetmenliğini yaptı. Şu sıralarda Amerika ve Avrupa'da gösterilen filim büyük ilgi uyandırmakta.

* Sessiz sedasız TRT programlarından kaldırılan Uzay Yolu (Star Trek) Amerika, Avrupa ve Avustralya başta olmak üzere bütün dünyada güncel bir konu olma durumunu sürdürüyor. Altı yılı aşkın bir süredir bu dizide yeni bir filim çevrilmemesine karşın, Trekkies adı verilen hayranları gün geçtikçe azalacağına çoğalmakta. İşte bunu doğrulayan son birkaç haber: Bundan bir süre önce Amerika'da çizgi filim olarak hazırlanan yeni bir Uzay Yolu dizisinin çok beğenildiğini gören kitap yayımlayıcıları bu kez de 'animasyon' Uzay Yolu'nda geçen serüvenlere el attılar. Alan Dean Foster'in uyarlamalarını kapsayan ilk kitabın adı: «Star Trek Log One». 1974 Uzay Yolu toplantısının büyük başarı kazanması üzerine çeşitli ülkelerdeki organizatörler de buna benzer toplantıların daha sık düzenlenmesi için harekete geçtiler. Örneğin, Eylül ayında hem Almanya'da (Wachtendonk) hem İngiltere'de (Leicester) iki ayrı toplantının düzenlendiği gelen haberler arasında.

Diğer yandan 1975 yılı Ocak ve Şubat aylarında New York'da da iki büyük toplantı daha yapılacak. Bunlardan 14-17 Şubat tarihleri arasında düzenlenecek olan toplantı için katılma ücreti $10, sadece destekleyici üye olmak için ise $5 göndermek gerekiyor. Başvurma adresi: GPO Box 951, Brooklyn, N.Y. 11201, A.B.D.

* Zero Population Growth adı altında nüfus artışını denetlemek üzere kurulan bir örgüt konu ile ilgili olarak bir bilim - kurgu öykü, ya da makale yarışması düzenlemiş bulunuyor. 1000 sözcüğü geçmemesi gereken yazıların, üzerine göndericinin adresi yazılı boş bir zarf ve uluslararası posta cevap kuponu ile birlikte daktilo edilmiş olarak, ZPG, 50 W. 40th St., New York, N.Y. 10018, A.B.D. adresine gönderilmesi isteniyor. Gönderilen yazılar Isaac Asimov ve «Analog» dergisi yayımlayıcısı Ben

Bova tarafından değerlendirilecek. 1 Şubat 1975 tarihine kadar gönderilen yazılar içinde kazanacak olan, örgütün dergisinde ve belki de Analog'da da yayımlanacak; sahibine ise $200 getirecek.

* Birinci sayıda sözünü ettiğimiz Pierre Versins'in Encyclopédie De L'Utopie Et De La Science Fiction adlı yapıtından sonra bir ikinci ansiklopedi Donald H. Tuck tarafından Avustralya'da hazırlanıyor. The Encyclopedia Of Science Fiction And Fantasy adlı bu yapıtın üç ciltten oluşacağı ve birinci cildin satışa çıkarıldığı gelen haberler arasında. Buna göre 286 sayfadan oluşan ilk cilt A'dan L'ye kadar olan konuları kapsıyor ve satış fiyatı A.B.D. de $ 20. İkinci ve üçüncü ciltlerin ise önümüzdeki iki yıl içinde bitirileceği sanılıyor.

* Yurt dışından son bir haber, Nixon yönetimi sırasında başkan yardımcılığı görevini yapmış olan Spiro Agnew'in bir b-k romanı yazmış olduğu merkezinde. Amerika ve Rusya arasındaki kuramsal bir savaşı anlatan romanın birçok basımevi tarafından geri çevrildikten sonra bir kadın dergisi tarafından tefrika edileceği söyleniyor.

* Bu sayıda yepyeni bir öyküsünü sunduğumuz Selma Mine'yi bazı okurlarımız geçen yıl basılan bir kitabından tanıyacaklardır. Milliyet Çocuk Kitapları dizisinde yayımlanan bu yapıt «Uzay Yolu» adını taşıyordu. Gerçekte TV de izlemiş olduğumuz dizi ile uzak yakın hiç bir ilişkisi olmayan bu kitabın ikincisinin hazırlandığını ve yakında aynı yayınevi tarafından satışa çıkarılacağını öğrendik. Genç yaştaki okurlara yönelik bu gibi çalışmaların artması ve onların çizgi romanların başatlığından kurtarılması en büyük dileğimiz; bu yolda önemli bir adım atmış olan Selma Mine'ye tüm çalışmalarında başarılar diliyoruz.

* Giovanni Scognamillo şu sıralarda İspanyolca bir Sinema Ansiklopedisinin çevirisini yapıyor. Méliès'ten Kubrick'e kadar geniş ve ayrıntılı bir biçimde bilim - kurgu sineması ile ilgili bölümleri de kapsayan bu yapıt Arkın Yayınevi tarafından iki ya da üç fasikül olarak yayımlanacak.

* Merakla beklediğimiz «Sahte Uygarlık» adlı romanının basılması geciken Zühtü Bayar da bilim - kurgu ile ilgili çalışmalarını sürdürüyor. Fazıl Hüsnü Dağlarca'dan önce bu konuda şiirler yazmış olduğunu öğrendiğimiz gazeteci ve yazar arkadaşımız çok yakında Giovanni Scognamillo ile birlikte yazı ailemize katılmış olacak.

* Son olarak sizlere 1974 yılı içinde şimdiye dek Türkçe olarak yayımlanmış b-k kitaplarının bir listesini veriyoruz. Yıl sonunda okurlarımız tarafından seçilecek en beğenilen yapıtı dış ülkelerde yurdumuz adına tanıtacak ve sergileyeceğiz.

ÇELİK ADAM		Deniz Yayınları
PLASTİK İNSANLAR ÜLKESİ		Deniz Yayınları
MERİH'TEN GELEN ADAM		Deniz Yayınları
MR. SPAK'IN BEYNİ	James Blish	Altın Kitaplar Yayınevi
MR. SPAK ÖLMELİ	James Blish	Altın Kitaplar Yayınevi
UZAYDA KAYBOLANLAR	Robert A. Heinlein	K Yayınları
MERİHLİLER GELİYOR	Peter Randa	Sander Yayınları
CEHENNEM OTELİ	Roger Sattler	Defne Yayınları
UZAY MİKROBU	Michael Crichton	Uycan Yayınları
YENİ DÜNYALARA DOĞRU	Robert A. Heinlein	Yağmur Yayınları
HAYATTA KALANLAR	J. T. McIntosh	Milliyet Yayınları

• bize gelen mektuplar

Sayın Sezar Erkin Ergin,

'Antares' yeni elime geçti. Coşkunluk içinde baştan sona okudum. Duyduklarımı tezelden kâğıda dökmek geldi içimden.

Yıllardır bilim - kurgusal yapıtları İngilizce olarak izleyenler için Türk Yazınının bu konudaki kısırlığı kaygı verici olmalı. Bu kaygıyı ben de duyardım. 'Astounding', 'Amazing' ya da 'Analog'un koşutu olarak Türkiye'de ne çıkacak diye merak ederdim hep. Bu bakımdan 'Antares'in ilk Türk bilim-kurgu dergisi olarak kitaplığımda seçkin bir yeri olacak. 1971'de çıkan sayı ne yazık elime geçmedi. Bulabilsem çok sevinirdim. İngiltere'de Leeds Üniversitesinde mezuniyet-üstü çalışması yapmaktayım. İngilizce öğretmeniyim. Üniversite içinde bir bilim-kurgu derneğimiz var. Kitaplığımız oldukça geniş. Sık sık bilim-kurgu filmleri oynuyor. Arada bilim-kurgu yazarlarının konuşmaları oluyor. Yine de dernek çok etkin sayılmaz. Ayrıca İngiltere'de her üniversitede bir bilim - kurgu derneği var.

Newcastle-upon-Tyne'da düzenlenen Eastercon'a iki yüzü aşkın üye arasından on beş kişilik bir topluluk gönderdik. Giderlerin yarısı dernekçe karşılandı. Ders durumum elvermediği için ben katılamadım. Son dakika: Haziran başında Asimov İngiltere'ye geliyor. Birçok yerlerde konuşmaları olacak. Görüp dinlemeye çalışacağım.

Burada yeni bir bilim-kurgu dergisi çıkmaya başladı: 'Science Fiction Monthly'. Büyük boyutta (26x40 cm.), bir, yerine göre iki sayfayı kaplayan renkli tablolarla süslü, oldukça özenle hazırlanan bir dergi. Bir sayısını size ayrıca göndereceğim. Özellikle baskısı çok güzel. 'Antares'in baskısına da ilerde değineceğim.

Yine sözünü etmeden duramayacağım. 'Antares'in çıkışını sevinçle karşıladım. Türkiye'den bir arkadaşım gönderir göndermez bir gecem onunla geçti. Gönül ister ki bu öncü dergi, sınırlı sayıda bilim-kurgu düşkününün (düşkünü 'fan' karşılığı kullanıyorum) tekelinde kalmayıp yığınlara yayılsın. Bu, elbette, hem reklam hem de derginin çekiciliğini artırmakla olur. İkisi de parasal konular. Ancak, bu öncü derginin varlığını sürdürmek için elden gelen yapılmalı.

'Antares' ile ilgili değineceğim birkaç nokta olacak. Dergiyi, bir bilim - kurgu dergisi olarak kendi dergim sayıp bunları yazma yürekliliğinde bulunuyorum. (Bilim-kurgu düşkünlüğünde, benim gibi ipin ucunu kaçıranlara 'science-fiction mad' diyoruz biz burada.)

Sözünü edeceğim noktalar önce biçim sonra içerik yönünden olacak. İlk konu, dergiye kapak. Renkli ve ilginç bir tablonun süslediği bir kapağın çekiciliği çok başka olmalı. (İşin parasal yönünden habersiz birisi olarak konunun sözünü ediyorum.) Ankara'da bilim-kurgu ile ilgilenen

sanatçı bulunabilir sanıyorum. İç sayfaları renklendirmek, elbette çok sonranın işi.

Derginin adı ile pek can-ciğer kuzu sarması olduk diyemem. 1971'de çıkan sayı elimde olmadığından, bu adın ne gibi bir çağrışımla dergiye ad olarak seçildiğini bilmiyorum. Ancak, yeni başlayan birinde ya da ortalama bilim-kurgu okurunda bu adın pek göze-gelik ya da kulağa-gelik olacağını sanmıyorum. 'Vega' ya da 'Sirius' adları belki de daha çok duyulmuştur. Ama bence, bilim-kurgu ile ilgili olmak koşuluyla, Türkçe bir ad bulunsaydı daha iyi olurdu. Bir anda uygun bir ad düşünmek güç. Örneğin, 'Çevren', 'Gökkuşağı' (aynı addaki ansiklopediyi unutursak), 'Göktaşı' ya da 'Amazing' ile 'Astounding'den esinlenerek 'Olağanüstü', 'Olağandışı' gibi. Bunlardan çok daha ilginç adlar bulunabilir. Kimbilir belki de 'Aydabir BİLİM-KURGU' ya da 'BİLİM-KURGU Aylığı' denebilir yalnızca. Hem, bu adın kullanılması, bilim-kurgu sözcüğünün tutunmasında yararlı da olur.

Dergide Türkçe'ye verdiğiniz özeni gönülden kutlarım. Çeviri olmadıkları için, yazılanlar hap aparı Türkçe. Başka yerlerde okuduğum kimi çevirilerde batı kökenli birtakım teknik ve bilimsel sözcüklerden kaçınılamamıştı. (Çeviri konusuna ilerde ayrıca değineceğim.) Yalnız, sizin yazılarınız dışındaki yazılarda Türkçe konusunda daha az özenli olunduğu dikkatimi çekti. Birkaç örnek vereyim: 'Süper-market, telsiz-televizyon, dekor, ekran, efekt, robot, astroit, v.b.' Bunlardan özellikle bilim-kurguyla ilgili olanların yerine Türkçe karşılık bulup kullanmak, 'Antares'in öncülük yapabileceği önemli bir nokta. Bu konuda Türk Dil Kurumu ile ilişki kurulamaz mı?

'Bilim-kurgu' sözcüğü, derginin başlığı altında 'bilim kurgu' (araçizgisiz), dergi içersinde 'bilim-kurgu' (ki bence de uygun olanı), 'Uzay Yolu' adlı eleştiride de 'kurgu bilim' olarak kullanılmış. Tek biçime yönelinmesi yerinde olur görüşündeyim. 'Kurgu bilim' sözcüğü filmlerdeki kurguyu inceleyen anlamı verebileceği, ve 'bilim-kurgu' bir bilim dalı değil de bir yazınsal tür olduğu için 'bilim-kurgu' sözcüğünü benimsemek daha yerinde olacaktır. İngilizce önsözde 'bilim-kurgu' sözcüğünü yerinde bulmadığınızı belirtiyorsunuz: **'Being a dubious translation of the original term, it inevitably brings all the drawbacks of a misnomer, of course.'** diye sözünü ettiğiniz sakıncaları ve sözcüğü neden yerinde bulmadığınızı yazıdan çıkaramadım ,dersem ileri gitmiş olur muyum, bilmiyorum.

İngilizce, büyük ya da küçük harfli kısaltmaları çok kullanan bir dil. Bunlar günlük dilde herkesin anlayabileceği kavramlar haline gelmiş. Oysa Türkçe'de günlük dile girmiş kısaltmaları saysak iki elin parmaklarını aşmaz. Bunun için İngilizce'deki 'sf' karşılığı olarak 'b-k' tutmayacaktır sanıyorum. Bunun yerine 'bilkur' ya da 'bilku' gibi sözcükler kullanmak daha uygun olur mu dersiniz?

Anlayamadığım bir konu da, çevirilerden kaçınırken, dergideki öykülerden birinde ve baştaki süreli romanda yabancı adların kullanılması: Linda, Derek, Stevens gibi. Ay'da geçen bir olayda Türkçe adların geçmesi, yeryüzünün şimdiki koşullarına göre olanaksız görülebilir, ama

'Yüzük', okuduğumuz kadarıyla, herhangi bir ülkede geçebilir görünüyor. Türkçe adlar rahatlıkla kullanılabilirdi. Bir adım daha ileriye gidelim: 'Ayda Zorlu Dakikalar' adlı öyküde, yabancı kişi adları kullanılsa bile, inceleme istasyonuna ('gözlem istasyonu' daha uygun olurdu belki) 'Kıvılcım 1', ay aracına 'Dev 2', ya da uygun görülecek başka Türkçe adlar verilebilirdi. 'Uzay Yolu'nun 'Enterprise'ının 'Atılgan' olarak çevrildiği gibi.

Öznel bir yargı belki ama bilkurseverlerin yazışma adresi de benden pek hoşlanmadı galiba, biraz değişiklik yaptığım için. 'Science-Fiction Fan Club (SFFC)'i çizip yerine 'BKSD' yazdım: Bilim-Kurgu Sevenler Derneği. Bilkurseverler bunu daha iyi anlayacaktır.

Biçim konusunda son bir nokta da, derginin kâğıdını değiştirmeyi düşünüp düşünmediğinizdir. Birinci hamur kâğıdı kapakta kullanıp, iç sayfaları ikinci, giderek üçüncü hamur kâğıda basarak sayfa sayısını, dolayısiyle yazar sayısını artırmak, böylelikle aynı ederde (fiyat) daha oylumlu bir dergi çıkarmak olanağı araştırılmalı.

İçerik olarak da bir-iki önerim olacak. Önsözün İngilizce olması derginin en anlayamadığım yönü. İngilizce bilenler zaten kolayca bilim-kurgu kitapları bulup okuyabildiklerine göre, 'Antares', İngilizce bilmeyen okura dönük olmalı. Bilmiyorum, İngilizce önsözün, herhangi bir bilim-kurgu öyküsünün Antares'te İngilizce aslını basmaktan pek ayrımı var mı.? Okurdan İngilizce bilmesi bekleniyorsa bu da rahatça yapılabilir. Umarım bundan sonraki önsözler Türkçe olur.

Türk bilim-kurgusunda tümüyle yerli yazarlara dayanma düşüncesine ilke olarak katılıyorum. Ancak, bunun, Türkiye'de bir bilim-kurgu geleneği geliştikten sonraki bir adım olduğu kanısındayım. Bilim-kurgunun Batı ustaları (Asimov, Clarke, Aldiss, Wyndham, v.b.) Türk yazar ve okuruna sunulmadıkça, ne beğenisi gelişmiş, eleştirici bir okur kümesi yaratılabilir ne de bilimsel ve kurgusal dayancası olan Türk yazarları ortaya çıkar. Bu durumda, Türk yazar ve okuru bu ustaları tanımak için yapıtların İngilizce asıllarına dönecektir ki Türkiye'de başlatılmaya çalışılan yönelim bu olmasa gerektir. Çeviriler olmadıkça, Türk yazarı, üzülerek söylüyorum, 'Ayda Zorlu Dakikalar' gibi kurgu olarak zayıf, anlatım olarak başarısız yapıtlar ortaya koyacaktır. Yalnız çeviriye özgülenmiş bir dergi savunucusu değilim. Ne ki, her sayıda Batılı ustalardan bir-iki öykünün bulundurulmasının, Türk bilim-kurgu okurunun eleştiri anlayışı ve beğenisine büyük katkısı olacaktır.

Derginin en zevkle okuduğum bölümü 'Yüzük' oldu. Bir kişiyi buyruğu altına alan yeryüzü-dışı (extra-terrestrial) bir yaratık, buluş olarak, bilim-kurguda yeni sayılmasa da, öykü ,anlatımın açıklığı, özellikle öykülemenin akıcılığı ve deyimselliği yönünden övgüye değer. 'Deyimsellik' sözcüğü ile demek istediğim şu: Bu bölüm, çevirilerde çoğu kez yokluğunu duyduğumuz, Türkçe'ye özgü, ona asıl canlılığını veren deyimsel anlatımdan soyunuk değil: 'Çığırından çıkmak', 'kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı etmek', 'sigara tellendirmek', 'ayaküstü atıştırmak', 'bira, köpüksüz tarafından', v.b. 'Gezegen'i ilginç buldum. 'Ayda Zorlu Daki-

kalar'ın anlatımı zayıf, dili özensiz, sonunda verilen neden hiç de inandırıcı değil. İkinci Güneş'te akıcı anlatımın dışında birşey yok. Olay iki tümceyle de verilebilirdi.

Kitap tanıtmalarında olayın sonunun verilmemesi yerinde bir tutum. Umarım bundan sonraki sayılarda 'Uzay Yolu' dizisinin filmleri, oynadıkça eleştirilir. İngiltere'de önceleri 'Atılgan'ın birkaç serüvenini seyrettik. Bir yığın saçmalığa rastlamadık da değil. Örnek olarak, böylesine gelişmiş bir teknik bilimde yumruk yumruğa bir sürü kavganın olması. Düşündüren değil seyrettiren serüvenler çoğunlukla. Ancak bir düzeyde seyirciye dönük. Son günlerde oynatılmaz oldu Uzay Yolu. Onun yerine, İngiliz seyircisinin yıllarca seyrettiği 'Doctor Who' adlı film dizisini her hafta 25 dakika olmak üzere seyrediyoruz. Uzay Yolu'nun sakatlıkları onda da var. Bir de, BBC'nin olanakları çok geniş olmadığından sınırlı bir yapım oluyor ancak. Yine de hiç yoktan iyi.

Son değineceğim konu yine çeviri olacak. Ustalardan çevirilerin kesinlikle gerekli olduğu görüşündeyim. Düşündüren özeleştiriye yönelten seçkin öyküler, Türk bilim-kurgu okuruna çok şey kazandıracaktır.

İngiltere'deki çalışmam haziran (1974) sonunda sona eriyor. Sürenin bir yıl daha uzatılması sözkonusu. Uzatılırsa, Eastercon'a 1975'te ne yapıp yapıp katılacağım. Antares'e de birşeyler yazabilirim belki bu konuda. Radyoyla televizyondaki kimi bilim-kurgu program ve oyunlarını banda alıyorum. Dönüşümde, uygun olanları BKSD (SFFC) fonoteğine aktarabiliriz.

İlk Türk bilim-kurgu dergisini görünce coşkuya kapıldım. Mektubun uzunluğunu bağışlayın. Derneğe buradan herhangi bir konuda yardımım olabilirse çok sevinirim. Sürem uzatılırsa kesin adresimi size gönderirim. Uzatılmazsa temmuz ayında Ankara'dayım.

Evren dolusu selâm, saygı...

Hüseyin İÇEN

Leeds, İNGİLTERE.

Yer darlığı nedeni ile sorularına çok kısa karşılıklar vermek zorundayım, Hüseyin! (Daha geniş bilgi almak isteyenler 272456 «S. Erkin Ergin» Ankara, ya da 493047 «Zühtü Bayar» İstanbul telefon numaralarını deneyebilirler.) Şimdilik, dergiye kapak yerine, kâğıdın birinci hamur olarak kalması, çekicilik yönünden daha kılgın ve etkili bir yol gibi gözüküyor. Kaldı ki, kapağı ya da iç sayfaları resimlendirecek sanatçılardan da henüz yoksunuz. İngilizce bölüm ise, salt Türkçe bilmeyen, yabancı bir azınlığa yöneltilmiştir, ve bunda da amaç, aynı dili olmasa bile aynı konuyu konuşan grupları birbirine yaklaştırmaktır. Bilim-kurgu sözcüğünü dilimize kazandıran Orhan Duru ile ilgili sözlere gelince: Science fiction zaten İngilizcede, oldukça uyduruk ve basma-kalıp bir terim olarak kabul edilmektedir. İş böyle olunca aslına sadık kalınarak yapılan bir çevirinin pek anlamı kalmıyor ,aynı hatayı bir bakıma biz de yapmış oluyoruz. Söylemek istenilen buydu. Öykülerde geçen yabancı adlar ve çeviri sorununa ise, gelecek sayıda Zühtü Bayar'la yapılan bir söyleşide değinilecek. Bandlar için SFFC, pardon, BKSD adına şimdiden teşekkürler, Hüseyin!